

STB-6/2011.
(STB-31/2010-2014.)

J e g y z ő k ö n y v *

az Országgyűlés **Sport- és turizmusbizottságának**
2011. április 19-én, kedden, 9 óra 07 perckor
a Képviselői Irodaház V. emelet 520. számú tanácstermében
megtartott üléséről

**A jegyzőkönyv eredeti hitelesített példánya az Országgyűlés Levéltárában megtalálható.*

Tartalomjegyzék

<i>Napirendi javaslat</i>	3
<i>Az ülés résztvevői</i>	4
<i>Elnöki bevezető, a napirend elfogadása</i>	5
<i>Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba-vételéről, általános vita: A sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat (T/2882. szám)</i>	5
<i>Döntés tárgysorozatba-vételről és általános vitára való alkalmasságról, előadó állítása</i>	6
<i>Tájékoztató az EU-sportminiszterek találkozásáról</i>	6
<i>Czene Attila tájékoztatója</i>	6
<i>Kérdések, vélemények, észrevételek</i>	8
<i>Czene Attila válaszai</i>	9
<i>További hozzászólások</i>	12
<i>Tájékoztató a magyar labdarúgás középtávú fejlesztési terveiről és az utánpótlás-képzési tervekről</i>	13
<i>Vági Márton szóbeli kiegészítése</i>	14
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	19
<i>Nyilasi Tibor válaszai</i>	26
<i>Vági Márton válaszai</i>	28
<i>Tájékoztató a 2011. évi kajak-kenu-világbajnokság szervezési előkészületeiről</i>	34
<i>Dr. Baráth Etele szóbeli kiegészítése</i>	34
<i>Schmidt Gábor szóbeli kiegészítése</i>	35
<i>Gyulai Zsolt szóbeli kiegészítése</i>	36
<i>Kérdések, hozzászólások</i>	37
<i>Dr. Baráth Etele válaszai</i>	39
<i>Egyebek</i>	41

Napirendi javaslat

1. Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba-vételéről, általános vita:
A sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat
(T/2882. szám)
(Bánki Erik és Szalay Ferenc (Fidesz) képviselők önálló indítványa)

2. Tájékoztató az EU-sportminiszterek találkozájáról
Előterjesztő:
Czene Attila, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium sportért felelős államtitkára

3. Tájékoztató a magyar labdarúgás középtávú fejlesztési terveiről és az utánpótlás-
képzési tervekről
Előterjesztő:
Vági Márton, a Magyar Labdarúgó Szövetség főtitkára

4. Tájékoztató a kajak-kenu-világbajnokság előkészületeiről
Előterjesztő:
Dr. Baráth Etele, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség elnöke

5. Egyebek

Az ülés résztvevői

A bizottság részéről

Megjelent

Elnököl: **Bánki Erik** (Fidesz), a bizottság elnöke

Szalay Ferenc (Fidesz), a bizottság alelnöke
Szilágyi György (Jobbik), a bizottság alelnöke
Becsó Zsolt (Fidesz)
Hadházy Sándor (Fidesz)
Kovács Ferenc (Fidesz)
Kovács Péter (Fidesz)
Lasztovicza Jenő (Fidesz)
Dr. Tapolczai Gergely (Fidesz)
Törő Gábor (Fidesz)
Vincze László Mihály (Fidesz)
Bús Balázs (KDNP)
Hoffmann Pál (KDNP)
Horváth András Tibor (MSZP)
Pál Béla (MSZP)
Dr. Varga László (MSZP)
Zakó László (Jobbik)

Meghívottak részéről

Hozzászólók

Czene Attila, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium sportért felelős államtitkára
Vági Márton, a Magyar Labdarúgó Szövetség főtitkára
Nyilasi Tibor, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportigazgatója
Dr. Baráth Etele, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség elnöke
Gyulay Zsolt, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség alelnöke
Schmidt Gábor, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség főtitkára

(Az ülés kezdetének időpontja: 9 óra 07 perc)

Elnöki bevezető, a napirend elfogadása

BÁNKI ERIK (Fidesz), a bizottság elnöke, a továbbiakban ELNÖK: Sok szeretettel köszöntöm a Sport- és turizmusbizottság tagjait, a kormány képviselőit, illetve kedves érdeklődő vendégeinket a mai ülésünkön! A bizottság tagjai írásban megkapták a mai ülés meghívóját a javasolt napirendekkel.

Kérdezem, hogy ehhez képest van-e valakinek kiegészítése, egyéb javaslata. *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, akkor kérem, hogy aki elfogadja a mai ülésünk napirendjét, az kézfelemeléssel jelezze! *(Szavazás.)* Köszönöm. Ellenvélemény? *(Nincs jelzés.)* Tartózkodás? *(Nincs jelzés.)* Nincs.

A jelenléti ívből megállapítom, hogy bizottságunk határozatképes, így munkáját megkezdheti.

Döntés képviselői önálló indítvány tárgysorozatba-vételéről, általános vita: A sportról szóló 2004. évi I. törvény módosításáról szóló törvényjavaslat (T/2882. szám)

1. napirendi pontként a sporttörvény módosításáról szóló törvényjavaslat szerepel napirenden, annak tárgysorozatba-vételéről határoz a bizottság. A javaslat előterjesztője Szalay Ferenc képviselőtársam és jómagam. Két pontja van ennek a módosításnak. Az első része az eredményességi támogatások kifizetésével, illetve az ösztöndíjrendszer működtetésével kapcsolatos, annak a folyamatnak a része, amelyet tavaly már elindítottunk, az egycsatornás finanszírozás, amely a Magyar Olimpiai Bizottságon keresztül osztaná el az állami támogatásokat a sport területén, a második része pedig „a nemzet sportolója” cím birtokosainak javaslati rendjét változtatná meg, és a nemzet színészeihez hasonlóan itt is maguk közül tennének javaslatot, amelyet azután a kormány adományoz.

Kérdezem a kormányt, hogy mi az álláspontja a törvényjavaslattal kapcsolatban. Czene Attila államtitkár úrnak adom meg a szót.

CZENE ATTILA, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium sportért felelős államtitkára: Köszönöm a szót, elnök úr. Az álláspont az, hogy nyilván szeretnénk, ha az indítvány - így, ahogy előterjesztettük - elfogadásra kerülne. Ezen kívül, ha bármi kérdés felmerül ezzel kapcsolatosan, akkor természetesen szívesen válaszolunk rá, de most körülbelül ennyi. Köszönjük.

ELNÖK: Köszönöm szépen. A kormány tehát támogatja a javaslatot. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy van-e kérdésük ezzel kapcsolatban. *(Jelzésre:)* Varga László képviselő úr, öné a szó.

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Egészen röviden: az az információm, hogy egy átfogó sporttörvény-módosítás jön be most tavasszal. Mi indokolta, hogy ezt most külön egyéni indítványban kellett behozni?

ELNÖK: Valóban, az államtitkárság már elkészült a sporttörvény tervezetével, amelynek társadalmi vitája május hónapban elindul. Hogy mégis egy önálló indítványként most a még aktuális sporttörvényt módosítjuk, annak az az indoka, hogy éppen az ösztöndíjak kifizetésével kapcsolatban - a Wesselényi Közalapítvány megszűnt, az általa végzett tevékenységet a Magyar Olimpiai Bizottság veszi át - ennek jogszabályi háttérét hivatott biztosítani a törvényjavaslat. Ez volt az alapkiindulás, és ha már emiatt módosítjuk, akkor „a nemzet sportolója” cím adományozása kapcsán, ha bármi menet közben történne - ne adja a

jóisten, hogy pótolnunk kelljen a 12 tagból bármelyiket is, illetve most ideiglenesen 13 tagból -, akkor úgy gondoltuk, hogy ezt az eljárást is ebben az eseti indítványban rendeznénk. Semmi más indoka nincs a dolognak. Valóban egy átfogó, hosszú társadalmi vitát alapozásként igénybe vevő törvényjavaslatot szeretnénk majd a Ház elé terjeszteni; valószínűleg az őszi ülésszak során lehet ezt majd elfogadni.

Döntés tárgysorozatba-vételről és általános vitára való alkalmasságról, előadó állítása

Van-e egyéb kérdés, észrevétel? *(Nincs jelzés.)* Amennyiben nincs, kérdezem, hogy ki az, aki tárgysorozatba-vételre ajánlja ezt a törvényjavaslatot. Kérem, hogy ezt kézfelemeléssel jelezzék! *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ellenvélemény? *(Nincs jelzés.)* Tartózkodás? *(Nincs jelzés.)* Nem volt.

A bizottság egyhangú döntésével döntött erről.

Még az általános vitára történő alkalmasságról is döntenünk kellene. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy ki az, aki általános vitára alkalmasnak tartja a törvényjavaslatot. *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ellenvélemény? *(Nincs jelzés.)* Tartózkodás? *(Nincs jelzés.)*

A bizottság egyhangúlag általános vitára ajánlja a törvényjavaslatot.

A bizottság előadót állíthat e tekintetben. Fürkészem képviselőtársaimat... *(Kovács Péter az ülésterembe érkezik.)* Úgy látom, hogy Kovács Péter képviselőtársam önként jelentkezik, ennek a törvényjavaslatnak a bizottsági előadója szeretne lenni. *(Derűltség.)* Támogatom ezt az indítványt.

Ki az, aki elfogadja, hogy Kovács Péter képviselő úr legyen az előterjesztő? *(Szavazás.)* Köszönöm szépen. Ellenvélemény? *(Nincs jelzés.)* Tartózkodás? *(Nincs jelzés.)*

A bizottság előadója az általános vita során képviselőtársunk lesz.

Tájékoztató az EU-sportminiszterek találkozájáról

Áttérnénk a következő napirendi pontra, amely egy tájékoztató az Európai Unió sportminisztereinek találkozájáról, amely Gödöllőn volt - előterjesztő: Czene Attila államtitkár úr. Öné a szó.

Czene Attila tájékoztatója

CZENE ATTILA, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium sportért felelős államtitkára: Köszönöm, elnök úr. Nagyon röviden megpróbálom összefoglalni, és nyilván ugyanazzal a kitéttel, hogy ha bárkinek van valami kérdése, nagyon szívesen válaszolok most is az értekezlet keretén belül vagy utána, igény szerint.

Az informális sportminiszteri értekezlet február 22-én délután vette kezdetét egy európai bizottsági rendezvénnyel, ez az EU sportforum volt, ahol mind a kormányzati és a nem kormányzati szereplők részt vettek, és találkoztak egy mintegy 400 fős eseményen. Ennek az ülésszaknak fő témája volt az Európai Bizottság által elfogadott közlemény, amely a sport európai dimenziójának fejlesztéséről szól. Ahogy mondtam, itt kormányzati és nem kormányzati képviselők egyeztettek; először ismertették a sport területén a jövőbeli uniós terveiket, majd a kérdésekre válaszoltak a panelben, február 23-án már csak a miniszterek és az államtitkárok vettek részt a sportminiszteri ülésen, amit jómagam vezettem le. Az Európai Bizottságtól jelen volt Andrroulla Vassiliou biztos asszony, akivel az értekezlet után egy igen hosszú, több mint egyórás sajtótájékoztatót tartottunk, és nagyon sok fontos kérdés volt. Jellemzően azt lehetett látni, hogy Magyarországról, a sajtó képviselői részéről még mindig azok a fontos kérdések kerültek elő, amelyek igazából csak Magyarországot érintik. Nagyon nehéz volt elfogadtatni velük, hogy itt EU-s dimenziós sportfejlesztésről van szó, és hogy olyan kérdéseket tegyenek fel, ami tulajdonképpen az EU sportdimenziójának az előrevetítését tárgyalná.

Ennek alapján a napirendi pontok az uniós sportfinanszírozás jövője volt, a senior sport uniós dimenziója volt, amit mi szabadon választott napirendi pontként tettünk be, illetve az EU képviselője a doppingellenes világszervezetben, a WADA-ban, ezen kívül beszéltünk még strukturált párbeszédéről is, amit a belgák kezdtek el még december 6-án. Mi május 20-án fogjuk folytatni ezt a strukturált párbeszédet, oda egyébként olyan szereplőket fogunk meghívni, szintén civil oldalról, például Karl-Heinz Rummenigge személyében, illetve Platini urat is meghívtuk, nyilván aki el tudja fogadni a meghívást, az eljön. A téma azért fontos, mert mi azt gondoltuk és azt szeretnénk, hogy az EU képviselőjét ne csak egyfajta doppingellenes világszervezetben képzeljük el, hanem akár budapesti központtal. Szeretnénk egy olyan kezdeményezést elindítani, ahol tudunk nemcsak a doppingellenes küzdelemért harcolni, hanem az illegális sportfogadások ellen, amit igazából Európában most minden ország felkapott, és egy olyan téma, amivel mindenki foglalkozni szeretne.

Mi a 27 tagállam előtt felvetettük, hogy mi szeretnénk ebben zászlóshajók lenni, vinnénk ezt a dolgot, képviselnék. Ez egy jövőbeni tervezett megállapodás keretein belül lehet, akár majd a lengyel partnerekkel. Nyilván ezt tovább fogjuk vinni. Május 20-án még egy olyan prioritási listát leteszünk az asztalra, ami tulajdonképpen egy olyan program lenne, ami követhető lenne mostantól a 27 tagállam részére, amit elfogadtak a gödöllői miniszteri értekezleten. Ennek elfogadták a tényét, hogy ez fontos, ezt mi összeállítjuk és ennek a programnak a mentén fogunk továbbmenni a lengyel elnökség alatt.

Az elmondható, hogy tulajdonképpen nyílt párbeszédet folytattunk a sportminiszteri értekezleten Gödöllőn, és ahogy mondtam, a WADA-n belüli EU-képviselőről is nagyon sok szó esett. Ezen kívül nyilván a leglényegesebb kérdésben, a sport keretprogram kérdésében kellett hogy megállapodjanak a tagállamok. Egyöntetűen támogatták a sport lehetőségeinek a szélesítését, ugyanakkor ezzel párhuzamosan mind magyar kezdeményezésre, mind tulajdonképpen Csehország, Görögország, Ciprus, Spanyolország, Portugália csatlakozott ahhoz az elképzeléshez, hogy egy külön sportprogramot is támogassunk, és ennek a kidolgozását. Mi erre tettünk ajánlatot, hogy ennek a prioritási listáját, ennek a programtervezetét tesszük le az asztalra a május 20-ai strukturált párbeszéd után.

Ezen kívül nyilván a legfontosabb mégiscsak a doppingellenes világszervezetben való EU-képviselő, ahol az elképzelés a képviselő idejének három évre szóló meghosszabbításáról és a képviselők személyének megválasztásáról szólt. Itt tulajdonképpen három verziót vetettünk fel, és amit mi első verzióként támogattunk, azt szinte egyöntetűen az összes tagállam támogatta. Ez az anyagban le van írva, ezt most nem részletezném, hogy tulajdonképpen ennek mi a lényege. Ha egy mondatban össze lehet foglalni, ez azért fontos, hogy maga a szerepvállalás az EU-s tagállamok részéről a Nemzetközi Doppingellenes Világszervezetben sokkal hangsúlyosabb legyen, hiszen magának a tagdíjnak csak a több mint 47 százalékát mi fizetjük, és úgy érezzük, hogy az EU-s tagállamok ehhez képest nem szerepelnek olyan súllyal a WADA szervezetében. Másfél évig vagyunk jelen, három ülészak van, és szakértői oldalról nincs igazán megtámogatva az EU-s képviselő. Úgyhogy ezen szeretnénk volna változtatni.

Úgy néz ki, hogy ezt szintén a következő hat hónapban el fogja fogadni a lengyel elnökség, és akkor innentől kezdve a mi kezdeményezésünkre, illetve ez egy közös belga-magyar-lengyel kezdeményezés volt, akkor a továbbiakban már januártól így fog tudni működni az EU-képviselő a WADA-ban.

Ezen kívül a legfontosabb kérdések, amiket feltettünk, és nyilván amire választ vártunk, és május 20-án folytatjuk a strukturált párbeszédben, az, hogy milyen jellegű sportos kezdeményezéseket kellene támogatni uniós szinten. Ez egy nagyon fontos kérdés, mert e nélkül sport keretprogram nem fog létrejönni, ha a kérdéseket sem találjuk meg, hogy mik azok a közös pontok, amelyeket EU-s szinten lehet támogatni, és amit szeretnénk a 2014-2020-as periódusban: egy önálló sportprogramra hívni forrásokat tagállami szinten.

Nagyjából ennyi összefoglalva, ha bárkinek bármilyen kérdése van, illetve az anyagból nem derült ki, arra nagyon szívesen válaszolok, akár most, akár később, majd pedig elnök úr eldönti, hogy hogyan megyünk tovább a napirendi pontokkal. Köszönöm szépen a figyelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen államtitkár úr ezt a határozott, gyors és pörgő szóbeli kiegészítést. Kérdezem képviselőtársaimat, hogy részben az írásos előterjesztéshez, illetve államtitkár úr szóbeli kiegészítéséhez kapcsolódóan van-e kérdésük. Szilágyi György alelnök úré a szó!

Kérdések, vélemények, észrevételek

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Három kérdésem lenne ezzel kapcsolatosan. Az egyik az, hogy itt a WADA-ról szó esett, és erről a belga-magyar-lengyel javaslatrészletről, ha erről majd esetleg kaphatnánk egy részletesebb anyagot, hogy miről szól teljes mértékben, megköszönnénk.

Arra lennék még kíváncsi, hogy ennek a magyar részről kik voltak a tagjai vagy kiket gondolnak a tagjainak ennek az egész programnak, és hogy mi a véleménye, hogyan értékeli államtitkár úr mondjuk a WADA magyarországi jelenlétét, a jelenlegi doppinghelyzetet. Most az egész magyar sportra gondolok, tehát nemcsak az olimpiai sportágakra, hogy csak egy példát mondjak, azt el tudom mondani, hogy a magyar futballban szinte évek óta nincs például doppingellenőrzés. Ez az egyik kérdésem.

A másik kérdés, ami felmerül, hogy hol tart a sportfinanszírozásban, mit sikerült elérni a magyar elnökség ideje alatt, tehát itt elsődlegesen arra gondolok, hogy hol tart az elfogadott, az EU-ban, úgy érzem, jelen pillanatban egy kicsit megrekedt adótörvény-módosítási csomag. Elő kellene készíteni esetleg egy együttműködést a lengyel diplomáciával, hogy ha időben el is csúszunk ennek a törvényjavaslatnak a dolgaival vagy a sportügyeinkkel, akkor a lengyelek ezt támogassák, mert ez egy elég nagy segítség lenne a magyar sportnak.

Az utolsó, hogy gondoltak-e esetleg arra itt az sport uniós finanszírozás keretében - a EU-tól jelenleg nem sok olyan támogatás jön, ami kimondottan sportra fordítódna, viszont az EU nagymértékben támogatja az országok közötti együttműködést, a regionális együttműködést -, egy ilyen Kárpát-medencei olimpiára, ahol a Kárpát-medence magyarjai regionálisan jelenhetnének meg. Kisebbségvédelemről is beszélhetnénk ebben az esetben, mindamellet, hogy megmaradna a kulturális és sportjellegű célja. Esetleg fel lehetne vetni, vagy ki lehetne dolgozni hasonló programokat, hogy ilyen eseményekre le tudjunk hívni, mondjuk, az EU-tól támogatási pénzeket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Van-e további kérdés az előterjesztéssel kapcsolatban? *(Nincs jelzés.)* Nekem lenne még egy kérdésem, államtitkár úr. Az anyagban szerepel, hogy az Európai Bizottság dolgozni fog a sport keretprogram előkészítésén. Ez a sport keretprogram mennyiben tér el attól az önálló sportprogramtól, amit jó néhány tagállam velünk együtt támogatna? A sport jelentőségét és a sport specialitását kihangsúlyozva érdemes lenne egy önálló sportprogramon dolgozni, amely a 2014-2020-as időszakban az eddigieknél jóval jelentősebb források lehívását tenné lehetővé. Nem látom a kettő közötti különbséget; ha ebben esetleg segítene, és ehhez esetleg információt adna, azt megköszönném, illetve javasolnám, hogy ezt az utat vigyük tovább, szerintem ez egy jó irány, tehát a sport specialitásának és a lisszaboni szerződés 165. cikkének továbbdolgozása szerintem jó hatással lehet a sportfinanszírozás erősítésére.

2009 októberében volt egy elég komoly konferencia Budapesten, amit a Sport- és turizmusbizottság szervezett, amelyen az öt csapatsportág nemzetközi szervezetének képviselői, illetve a tagszervezetek képviselői vettek részt, több mint 300 ember volt a

felsőházi ülésteremben. El is fogadott végül ez a konferencia egy Budapest-nyilatkozatot, amelyben a specificity of sports, tehát a sport specialitása, egyedisége kapcsán elsősorban az utánpótlás-nevelés területének erősítését, a hazai játékosok játéklehetőségeinek és szerepének erősítését célozza a nemzeti bajnokságokban. Ez egy elég kényes terület, hiszen az Európai Unió szabad munkaerő-áramlási elképzeléseivel, illetve általában a liberalizált kereskedelemmel és a szolgáltatási szektorral ellentétes, de épp a lisszaboni szerződés 165. cikke az, ami ebből a körből mégis ki tudja emelni a sportot. Ha tehát ennek az élére tudna állni Magyarország, és ez a kezdeményezés, ami éppen itt Gödöllőn indult el, a mi nevünkhöz lenne köthető, érdemes lenne a lengyelekkel beszélni, és kibővíteni egy kicsit a lengyel elnökségi programot, és ha a sport integritását fenyegető veszélyek sportgazdasági vetülete, illetve a sport szociális dimenziója mellé be tudnánk tenni ennek az önálló sportprogramnak a megalkotását, akkor szerintem azzal Magyarország az Unióban egy nagyon komoly pozíciót tudna diplomáciai szinten is szerezni a sportban, ami az egész magyar sportéletre pozitív hatással lenne.

Egyrészt ezt szeretném kérni majd államtitkár úrtól, hogy ezt képviselje, és ha már ennek a konferenciának a házigazdája volt, akkor én javasolnám, hogy ezt az irányt vigye tovább, és ez Magyarországhoz kötődjék a későbbiekben is, illetve ha a sport keretprogram, és a sport önálló programja közötti átfedésről kaphatnék még tájékoztatást, azt pedig megköszönném. Amennyiben több kérdés nincs, akkor megkérném államtitkár urat a válaszadásra.

Czene Attila válaszai

CZENE ATTILA, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium sportért felelős államtitkára: Köszönöm a lehetőséget, elnök úr. A lényeg az, hogy a sport keretprogramnál ugyanarról beszélünk, tehát ez maga az, nyilván ezt szeretnénk mi képviselni, és az ajánlás nagyon jó, köszönöm, tisztelettel veszem, és ezt fogjuk képviselni. Nyilván ez, mint minden – ez az alelnök úrnak is szól -, ugyanolyan harc, mert itt az anyagban ugyanúgy le van írva, ahogy felsoroltam azokat az országokat, akik velünk szimpatizálnak abban, hogy legyen ilyen sport keretprogram, és pont a sport speciális helyzete miatt, és mi mondjuk meg, hogy egyébként a keretprogram finanszírozási feltételei hogyan és milyen módon legyenek, és tulajdonképpen mire költhessenek az EU-tagállamok ebből a közös büdzséből, ha úgy tetszik. Ez még nincs teljesen kialakulva, nincs még teljes konszenzus. Többek között Németország, Svédország, Hollandia nem gondolja, hogy nekünk külön sport keretprogramra van szükségünk, olyannyira, hogy az oktatásban és a kulturális területen, tehát ezekben a soft programokban is egyre jobban visszahúzódnak abból az álláspontból, hogy külön programok, külön budget legyen 2014-2020 között, tehát tulajdonképpen, ha úgy tetszik, mindig küzdeni szoktunk, az utolsó helyen állunk ebből a szempontból. Én azt gondolom, hogy jó a támogatottság. Mi ezt elkezdtük, a lengyel sportminiszter úrral nagyon jó a kapcsolat, a lengyelekkel szerintem nagyon jó kapcsolatot tudunk majd vinni, és tovább tudjuk vinni, folytatni azt a munkát, amit mi elkezdtünk, tehát nem fogjuk feladni, ebből nem adunk lejjebb, hogy igenis, legyen különálló sport keretprogram, és lehessen finanszírozni különböző sportprogramokat az Unió keretéből történő lehívással.

Ezen kívül azért azt el kell mondani alelnök úrnak, hogy amiket említett, azok nyilván bizonyos szociális és kulturális keretprogramokon keresztül finanszírozásra találnak. Itt a sport keretprogram egy külön prioritási listát állítana fel, hogy igazából mi az, amire lehetne ebből költeni. A két kiemelt téma - és nem véletlen, hogy ezt mi mindenképpen szeretnénk vinni a sport speciális területe folytán is - nyilván a doppingellenes küzdelem, és ehhez kapcsolódna az illegális sportfogadások elleni küzdelem. Ezt a kettőt tudnánk a leghangsúlyosabban vinni, ahol egyébként akár Németország, Svédország, Hollandia, vagy azok a fejlettebb országok, akik úgy gondolják, hogy saját külön keretprogramra nincs

szükség, ezekre a programokra vagy ezeknek a felállítására biztos, hogy szükség van, és ez a fajta, mi úgy fogalmaztuk meg, hogy nem küzdelem, hanem tulajdonképpen egy ilyenfajta prevenció, tehát tulajdonképpen meg kell néznünk, hogy az európai tagállamok külön-külön is mennyit tettek ezen a területen, és hogy mi közösen mit tudunk ezért tenni, és mit tudunk lehívni. A lengyelekkel jó a kapcsolat, a Doppingellenes Világszervezetben magyarként én egyedül vagyok, de ahogy mondtam, ez az előterjesztés ezen is változtatna, hiszen én másfél évig, tehát három ülészakon keresztül tudom képviselni Európát és Magyarországot, más lehetőség erre nincsen, és pont ezen szeretnénk változtatni, hogy hangsúlyosabb legyen az európai részvétel. Nem tudom, hogy ez választ adott-e a kérdésre. A világszervezetbe nyilván nem tudunk többet, tehát nem tudunk beerőltetni úgymond, a Foundation Boardba több magyar delegáltat, ennek van egy szabálya. Ezen kívül még nyilván azt írtuk le - és ez az anyagban benne van -, hogy mi azt szeretnénk, hogy ne másfél éves, hanem hároméves mandátummal kerüljön ki az Oktatási, Ifjúsági, Kulturális és Sport Tanács által kinevezhető egy miniszter, a jelen trió, egy, a következő trió, és egy harmadik személy pedig miniszteri szintű szakértő legyen, mert nagyon fontos, hogy szakértői szinten is képviseltetve legyen Európa a Doppingellenes Világszervezetben. Nagyjából ez az, amit összefoglaltam.

A doppingról volt szó; alelnök úr kérdezett még a hazai doppinggal kapcsolatban. Ez az EU-sportminiszteri értekezleten természetesen nem merült fel, ugyanúgy, mint a Kárpát-medencei sport, olimpia vagy bármilyen téma. Az ilyen témákat egyszerűen nem tudjuk felvetni, mert az EU-s tagállamok, tehát a 27 tagország nem fog arról tárgyalni, hogy mi Magyarországon egyébként egy sport keretprogramra olyan finanszírozást szeretnénk, ahol kvázi ezeket a sajátos hazai megoldásokat szeretnénk támogatni. Ezekkel a felvetésekkel nagyon kényesen és óvatosan kell bánnunk; az más kérdés, hogy itthon, Magyarországon, amikor már tárgyalunk róla, és nem EU-elnökség vagyunk, akkor természetesen mindenképpen minden forrást meg fogunk fogni ahhoz, hogy egyébként ezeket a programokat lehessen támogatni. Ahogy mondom, vannak már olyan alapok, tehát Vassiliou biztos asszony is azt kapta egyébként pont kritikaként - ő ciprusiként támogatja, és mellénk állt, a magyar és a lengyel álláspont mellé, hogy kell külön sport keretprogram -, hiába lépett fel támogatólag, hogy egyik oldalról, hogy nem elég kemény. Mi is szeretnénk azt, hogy sokkal keményebben lépjen fel, és igenis, 2014-től már legyen keretprogram, hiszen a 2011-2013-as mini keretprogram tulajdonképpen már, azt mondhatjuk, hogy elment, tehát az a lehetőség nincs, mert volt arról is szó, hogy sokkal hamarabb lesz sport mini keretprogram. Ennek a lehetőségéről már sajnos nem beszélhetünk; most azért küzdünk, hogy 2014-től legyenek ilyen lehívható források.

Ezen kívül nyilván az a kritika fogalmazódott meg, hogy vannak olyan alapból lehívható források, szociális, kulturális alapból lehívható források, amelyek azokat a problémákat, amelyek felvetődtek egyébként, pontosan tudják fedni, és nyilván ennek vannak sportos vetületei is. Nem tudom, hogy tudtam-e válaszolni minden kérdésre, ha nem, akkor szívesen megteszem.

ELNÖK: Alelnök úr jelzi, hogy még maradt olyan dolog, amit tisztázni szeretne. Öné a szó, alelnök úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen. Csak arra lennék kíváncsi, egy kicsit kapcsolódnék ide egyébként, hogy az adócsomaggal kapcsolatos jelenlegi helyzetben hol tart az ügy, mikorra várható döntés, van-e valami olyan, ami hátráltatja, mitől függ ez az egész? Tehát erre lennék kíváncsi.

CZENE ATTILA, a Nemzeti Erőforrás Minisztérium sportért felelős államtitkára: Nem véletlenül hagytam ki a társaságiadó-kedvezményt ebből, mert sportminiszteri

értekezleten volt erről megint csak szó, tehát ennek kapcsán ilyenről nincs szó. Ha ez egy külön kérdésként hangzott el, akkor a válasz az, hogy igenis, dolgozunk rajta. Ezt a parlamentben is elmondtam válaszként, hogy én tudom, hogy nagyon sokan várják, tudom, hogy nagyon sokan már számoltak vele, tudom, hogy nagyon sokan már tavalyi adókedvezményként is szerették volna ezt elbírálni. Az igazság az, hogy mivel precedenst teremtünk ezzel, mint ahogy elnök úr is mondta, hogy egyébként az, hogy továbbvisszük a lengyel kollégáinkkal azt, hogy igenis, a sport specifikusságából fakadóan ennek a sport keretprogramnak a kiharcolásáért dolgozunk és ne hagyjuk, hogy elveszzen, mert a sportminiszteri értekezleten nyilván elhangzottak olyan hangok is, hogy ilyenre egyáltalán nincs szükség, hogy ezért harcoljunk, amikor egyébként annyi más szociális problémája van most már nemcsak Magyarországnak, hanem az európai tagállamoknak.

Tehát ez nyilván egy ugyanolyan kényes kérdés, hogy mi most harcolunk azért, hogy egyébként majd tudjuk kimondatlanul, hogy akár több milliárd forint forrást be tudjunk a sport területére vinni. Ugyanakkor nem volt még ilyen Európa történetében. Tulajdonképpen, ha túl nagyot álmodunk vagy túl türelmetlenek vagyunk, akkor az egészet elveszíthetjük. Ez a mai napon is így áll.

Tehát folyamatosan kapunk visszajelzéseket, már vissza kellett lépni például azokból a dolgokból, hogy száz százalékos intenzitású támogatás például az utánpótlás sportban, amit mi első körben megfogalmaztunk, egyszerűen nem létezik az Európai Unióban. Ők arra kértek, hogy ezt dolgozzuk át. Mi kérhetjük, csak lehet, hogy akkor azt fogják mondani, hogy ha mi ehhez ragaszkodunk, akkor tulajdonképpen az egész programot törölni fogják vagy az egész felvetés tévútra mehet, és nem fogjuk tudni elérni azokat a részeredményeket sem, amelyeket szeretnénk.

Nyilván ahogy Szalay Ferenc polgármester úr is nagyon jól megfogalmazta, az utánpótlás-kérdésben vagy a létesítményprogramok területén mi szeretnénk tartani az álláspontunkat. Amiből vissza kell húzódnunk, az biztosan az, hogy az nagy kérdés, hogy a profi sportot milyen mértékben lehet támogatni. Ugyanakkor ahhoz képest, ahol februárban tartottunk, azért elmondható pozitívumként, hogy most adtunk olyan válaszokat, hogy igenis, elképzelhető, hogy akár még profi sport szegmens is támogatható lenne valamilyen szinten, valamilyen százalékban akkor, ha meg tudjuk fogalmazni azt, hogy mi az, hogy profi, és mi az, hogy nem profi. Tehát Európában megint minden tagállam, ez ugyanolyan, a sportminiszteri értekezleten nyugodtan felvetődhetett volna a kérdés, hogy mi az, hogy nagyon magyar, mi az, hogy 27 tagállamnak a sportprogramja, mi az, hogy profi, és mi az, hogy nem profi. Tehát mi hol húzzuk meg azt a határvonalat.

Mivel ez precedensértékű lesz, nagyon óvatosan kell ezzel bánnunk, mert ha túl sokat szeretnénk ebből kihozni, akkor lehet, hogy a fele nem jön ki belőle, tehát lehet, hogy az egészet ezzel bojkottáljuk. Ha koncentrálnunk az utánpótlás-nevelésre és azokra a feladatokra, amelyek egyébként sportminiszteri értekezleten is elhangzottak, tehát az EU-s delegációk is abban egyetértenek, hogy bármi, akár az illegális sportfogadásokból visszajövő bármilyen százalék, amiért most folyamatosan küzdünk, tehát ez még az asztalon van, terítéken van, de erre még egyelőre jogszabály nincs, sem EU-s jogszabály, sem külön-külön tagállami, sem Magyarországon nincs erre jogszabály. De ha lenne is egy ilyen jogszabály, akkor nyilván az EU azt mondaná és az Európai Bizottság azt fogadná el - ebben biztosak vagyunk -, hogy bármi, ami a profi sport felől érkezik, tehát úgymond azt mondanánk, hogy egyébként küzdünk a doppingellenes küzdelemben, küzdünk azért, hogy ne legyenek illegális sportfogadások, ha bármilyen összegben is meg tudnánk egyezni abban, hogy tulajdonképpen ezeket az intézményeket úgymond megadóztatnánk, akkor is azt mondaná az Európai Bizottság, hogy ezeket az összegeket mindenképpen az utánpótlás-nevelésbe kell visszaforgatnunk.

Tehát ugyanoda a pénzt, ahonnan kivettük, még egyszer nem tudjuk visszarakni, hiába álmodjuk azt, hogy majd a magyar élsport, élutánpótlás-sport ebből mennyit tud majd kamatoztatni. Ahogy mondtam, vannak ilyen téves felfogások, el kell fogadnunk azt, hogy örülnünk kell, ha egyáltalán bármilyen része ennek a programnak megvalósul, már az is nagyon sokat fog jelenteni, hiszen csak minimum megduplázzuk azt a sportfinanszírozási lehetőségünket, amit például 2011-ben elértünk 2010-hez képest. De ebben tényleg egy olyan összefogás vagy konszenzus kell, hogy ne kezdjünk el most kommunikálni előre, úgymond előre inni a medve bőrére, ne mondjuk azt, hogy most már csak két napot kell várni vagy két hetet vagy két hónapot, és akkor biztosan minden rendben lesz. Ne kezdjük el azt kommunikálni, hogy a profi utánpótlás ebből mennyit fog tudni kamatoztatni. Lehet, hogy fog, még nem tudjuk a végeredményt, de most egészen pontosan ott tart a dolog, hogy nagyon óvatosan úgy kell megfogalmaznunk a kérésünket az Európai Unió felé, hogy ez a program ne vesszen el. Tehát ne menjen a kukába, hanem amit mi kitaláltunk, azt igenis, végig tudjuk vinni, és még ha kompromisszumokat is kell kötni, akkor is a maximumot ki tudjuk belőle hozni. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, államtitkár úr. Van-e további kérdés, esetleg vélemény? Szalay Ferenc alelnök úré a szó!

További hozzászólások

SZALAY FERENC (Fidesz): Ha már államtitkár úr megjelölt, akkor hadd mondjam el, hogy az egy nagyon-nagyon fontos dolog, hogy minél kevesebbet beszélünk róla, annál jobban járunk, mert elhitték az egyesületek, szakosztályok, klubok, hogy ez meg fogja oldani életük összes problémáját, ami létezik. Nemhogy nem fogja megoldani, bonyolítani fogja, mert gyűjteni is kell, és majd elszámolni is kell.

Tehát inkább azt híreljük, hogy örüljünk annak, hogy ha ebből az utánpótlás-nevelés és a létesítményfejlesztés forrásokhoz jut, és mindenki ezt a 2011-es évet egy ilyen tervezési, előkészületi évnak szervezze magának.

A másik, amit elnök úr elmondott, nem tudom, melyik televízióban, hogy a szponzoráció nem ugyanez. Jó lenne, ha a klubok úgy mennének a cégekhez, hogy a szponzoráció efölött van, a mecénatúra efölött van, nehogy véletlenül ezt valaki máshogy gondolja, mert elveszíthetünk olyan forrásokat a sporthoz, hogy hiába nyerünk rajta néhány milliárd forintot, elveszíthetünk legalább ugyanannyit. Úgyhogy ennyivel szeretném államtitkár urat megerősíteni, hogy ez így most jó, mint ahogy államtitkár úr elmondta. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Varga László képviselő úr kért szót. Öné a szó, képviselő úr!

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen. Csak annyit mondanék, hogy nyilván nem akarok ebből most itt politikai polémiát csinálni. Mi szeretjük volna, ha ez minél hamarabb – hogy mondjam – az EU és a Bizottság támogatását is bírhatja. Talán az előkészítésben ezt egy kicsit jobban fel kellett volna térképezni.

Ettől függetlenül csak annyit mondanék most, hogy szerintem szerencsés lenne, ha az EU-elnökség végéig ezt sikerülne valamilyen módon lezárni és pontot tenni a végére. Tehát azt javasolnám a kormánynak vagy azt kérném, hogy akkor ebben a tekintetben próbáljon teljes mértékben lobbizni, mert ettől függetlenül az a rész viszont igaz, hogy nagyon sok csapat, amely jogosult lett volna erre, már kalkulált vele.

Tehát az szerintem egyikünknek sem érdeke, hogy ha itt elszállnak bizonyos költségvetések. Csak annyit mondanék, és persze, akkor ebben hajrá! Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Részben egyébként ez indokolta a gyors előkészítést, és azért szerettük volna minél korábban megkezdeni az egyeztetést az Európai Bizottsággal, hogy a soros elnökség alatt egyfajta nyomást tudjunk gyakorolni annak érdekében, hogy ezt le is tudjuk zárni. Ahogy államtitkár úr elmondta, valóban az a helyzet, ez a miniszteri értekezleten is több ország részéről előkerült a beszélgetések során, hogy ez egy nagyon komoly áttörés. Tehát ilyen típusú szabályozás vagy ilyen típusú támogatási rendszer bevezetésére nem került sor az elmúlt évtizedekben.

Tehát nyilván azért ilyen lassú és körülményes az Európai Bizottság is, mert ha ez Magyarország esetében elfogadásra kerül, a többi 26 ország automatikusan tudja alkalmazni.

Nagyon örülök annak, hogy végre Magyarország újra valamiben első tud lenni, és valami olyan innovatív ötlettel tudunk az Európai Unió elé állni, amelyben a mi példánkat fogják majd követni azok az országok, akik azért a sportszervezésben, a sport támogatásában és a sport eredményességében is mára sajnos, jóval előttünk járnak.

Amennyiben további vélemény nincs, államtitkár úr, megköszönöm a bizottsági előterjesztést és a részvételt. Nagyon örülök annak, hogy a kormány ismét bizonyította azt, hogy elkötelezett a sport támogatása iránt, hiszen mind a 2011-es költségvetés kapcsán, mind egyébként az európai soros elnökség kapcsán is az bizonyosodott be, hogy a sport valóban fontos. Ez a miniszteri értekezlet is azt mutatja, hogy olyan dolgokról tudunk az európai uniós tagállamokkal egyeztetni, amely a magyar sport számára is jelentős előrelépést hozhat a későbbiekben, és ha valóban ezt a katalizátor szerepünket a későbbiekben is tovább tudjuk vinni, akkor reményeim szerint a mi nevünkhöz lesz majd köthető ez az önálló keretprogram, amire szintén nem volt még példa az Európai Unió történetében.

Tehát gratulálok a sikeres konferenciához és azokhoz az eredményekhez, amelyeket elérték. További szép sikereket kívánok! Köszönöm szépen. Ezt a napirendi pontot lezárjuk.

Áttérünk a következő napirendi pontunkra; meg is kérném majd Vági Márton főtitkár urat, illetve Nyilasi Tibort, az MLSZ sportigazgatóját, hogy fáradjanak az asztalhoz.

Tájékoztató a magyar labdarúgás középtávú fejlesztési terveiről és az utánpótlás-képzési tervekről

A 3. napirendi pontunk egy tájékoztató a magyar labdarúgás középtávú fejlesztési terveiről, illetve az utánpótlás-képzési programokról.

Köszöntöm körünkben Vági Márton urat, a Magyar Labdarúgó Szövetség főtitkárát, illetve Nyilasi Tibor urat, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportigazgatóját! Kaptunk egy nagyon alapos és nagyon részletes anyagot. Én magam részt vettem azon a konferencián, ahol Csányi Sándor elnök úr prezentálta ezt a programot, és azt gondolom, hogy ez megint csak egy különleges alkalom volt. Egyrészt én magam, megmondom őszintén, bár a labdarúgás nyilván a legnépszerűbb sport Magyarországon, és a focit mindenki szereti, mégsem gondoltam, hogy ha jól emlékszem, 1300 résztvevő volt az eseményen. A legszimpatikusabb dolog az volt, hogy nemcsak beregisztráltak, hanem valóban részt vettek azokon a műhelybeszélgetéseken, ahol ennek a programnak a nagyon fontos alapelemeiről érdemi konzultáció folyt. Az pedig külön öröm volt számunkra, hogy a világbajnok, Európa-bajnok, és az egyik legsikeresebb utánpótlásprogramot vivő spanyol szövetség sportigazgatója és az egyik utánpótlás-válogatott szövetségi kapitánya is jelen volt, és ezzel jelezte, hogy Magyarország Európa térségében még mindig fontos pont, ha a fociról van szó.

Főtitkár úr! Megadom önnek a lehetőséget arra, hogy az írásban átküldött tájékoztatóhoz képest szóbeli kiegészítéseket tegyen, aztán pedig képviselőtársaimnak lesz lehetőségük arra, hogy további kérdéseket tegyenek fel, illetve véleményt nyilvánítsanak a programmal kapcsolatban. Öné a szó.

Vági Márton szóbeli kiegészítése

VÁGI MÁRTON, a Magyar Labdarúgó Szövetség főtitkára: Annyi iránymutatást hadd kérjek - átküldtem az anyagot, és ez egy elég terjedelmes anyag, tehát ha az anyagot mondanám el újra, akkor egyrészt sok időt venne igénybe, másrészt esetleg azokat untatnám, akik már felkészültek belőle -, ha megmondanád, elnök úr, hogy körülbelül miről beszéljek és milyen terjedelemben, akkor azt megköszöném.

ELNÖK: Én azt gondolom, hogy ha 15 percben egy rövid összefoglalót kaphatnánk arról, hogy mik a főbb pontjai, és mi az MLSZ szempontjából az az öt legfontosabb dolog, amit a következő években szeretne elérni, szerintem az vitaindítónak egy kiváló felvezetés lehetne.

VÁGI MÁRTON, a Magyar Labdarúgó Szövetség főtitkára: Köszönöm szépen. Sok szeretettel köszöntöm a bizottság tagjait! Köszönjük a meghívást, és köszönjük a lehetőséget, hogy ilyen fórum előtt is elmondhatjuk az elképzeléseinket. Valóban, készült egy olyan dokumentum, amely megpróbálja az összes feladatot megfogalmazni, amelyekben az MLSZ felelőssége vagy társfelelőssége megállapítható. Azt szeretném hangsúlyozni, hogy a magyar labdarúgásban az MLSZ a hagyományok szerint egy semleges, versenyszervező szereplő. Ehhez képest ez a stratégia már sokkal többet vállal, és részben, azt lehet mondani, a hagyományoktól eltérően, részben, a nemzetközi tendenciákat követő módon, olyan területeken is szerepet fog vállalni az MLSZ, amelyek korábban nem szerepeltek a tevékenységében.

Az első, ami egy kritikus megjegyzés, és ez nem a múltnak és nem a szereplőknek szól, hanem egy ténymegállapítás: ma a magyar labdarúgás minden pontjában elégtelen minőségű, tehát nem tudunk olyan területet mondani, amelyre általánosan és sommásan azt lehetne mondani, hogy átlagos vagy jó minőségű tevékenység zajlik azon a területen. Vannak üdítő kivételek, tehát van éppenséggel olyan csapat, akár az NB I-ben, amelyik jól szervezett; van olyan csapat, amelyiknek a pénzügyi feltételrendszere egy adott pillanatban megfelelőnek látszik; van olyan csapat, amelyiknek a pályainfrastuktúrája kielégítő; van olyan akadémia, amelyik példás felszereltséggel működik; van olyan akadémia, amelyik példás stratégiával működik; vannak olyan utánpótlásműhelyek, amelyek egy-egy évben kiemelkedő tehetségeket hoznak felszínre akár csapatszinten, akár egy-egy egyén szintjén, azonban általánosan azt lehet mondani, hogy mind a professzionális futballban, mind az amatőr futballban rossz a minőség, rossz a szervezettség, felkészületlenek a szakemberek, hiány van a szakemberekből, hiány van a játékosokból, és nem túl tehetségesek a játékosok. Ez így nagyon szomorú. Ez nem a közelmúlt kritikája, ez - azt lehet mondani -, hogy az elmúlt 40 évnek az eredménye. Ebben, azt gondolom, hogy mindenki felelős, aki a futballhoz hozzájárult, aki a futballban szerepet vállalt: sportvezető, politikus, szurkoló, játékos, szülő, családtag, tehát mindenki.

Azt gondolom, hogy a magyar labdarúgásnak ez az elmúlt 30 éves vesszőfutása elért egy olyan szintre, hogy ennél már csak jobb lehet, viszont ahhoz, hogy egy centivel is előbbre jussunk, nagyon átfogóan, nagyon sok helyen kell belenyúlni a rendszerbe, és ami ennél fontosabb, roppant nagy türelemmel, kitartással kell kezelni a dolgot. Minden, amit most az MLSZ kíván tenni - és ebben számít a társadalom összes résztvevőjére -, egy nagyon lassan megtérülő, nagyon lassan eredményt hozó folyamat. Természetesen csak úgy lehet ebben a folyamatban előrehaladni, még ha az eredmény messze is van, de részeredményeket már idejekorán ki tudunk magunk elé tűzni, és mérni tudjuk, hogy ezeket a részeredményeket megközelítettük-e, teljesítettük-e.

Átfogóan azt szeretném mondani, hogy a magyar labdarúgás, hasonlóan a többi európai tagállam labdarúgásához, három részből, három szerepből áll. Az egyik az

úgynevezett professzionális futball, amely nyilvánvalóan a pénzüket befektető tulajdonosok szándékai mentén valósul meg, ennek minőségéért elsősorban a klubok és az ő tulajdonosaik a felelősek.

A másik az úgynevezett grassroots: ezt szeretném elmondani, ez egy újszerű fogalom, az európai labdarúgásban egyre elterjedtebb, és nincsen helyes fordítása, magunk is a grassroots kifejezést használjuk, de a hobbifocit jelenti, az UEFA-terminológiában minden, ahol nem professzionális focista játszik, grassrootsnak minősül. Ilyen értelemben egy rendkívül széles spektrumról beszélünk a legfiatalabb, óvodás korú gyerekektől akár egy 80-90 éves veterán játékosig, a női és a futsal szakágak is idetartoznak, idetartozik az egyetemi, főiskolai bajnokság, idetartozik a fogyatékosok sportja, idetartozik a gyermekfutball, tehát minden, ami nem professzionális futball. Ez tehát a második terület, amelynek gazdája és felelőse elsősorban az MLSZ, de értelemszerűen az itt felsorolt területek mindegyikének van egy autentikusabb gazdája, a felsőoktatási sportnak az egyetemi, főiskolai egyesület, a fogyatékosoknak a fogyatékosok szervezete, tehát mindegyik területnek megvan a szervezete, de az MLSZ-nek, azt gondolom, hogy felelőssége, és az UEFA által meghatározott felelőssége, hogy ezeket a területeket támogassa, fejlessze, összefogja.

A harmadik terület pedig valahol a kettőnek a határán, a professzionális futball és a grassroots között elsősorban a fiataloknál a szervezett utánpótlásképzés és -nevelés, amelyet mi a Bozsik-program elnevezéssel fogunk össze. Ennek felelőse szintén az MLSZ, de két irányban, az előbb említett két területtel kapcsolódik, tehát egyrészt a grassroots irányába vannak kibocsátásaink, illetve onnan gyűjthetünk tehetségeket, másik irányba a legtehetségesebb játékosainkat idejekorán át kell engedni a profi képzésbe, a profi elit akadémiák felé. Ez az a három terület tehát, ahol beavatkozni szükséges és célszerű. A Csányi elnök úr által bemutatott stratégia a minőség és az eredmény érdekében a tömegesítést tűzte ki elsődleges célként a zászlajára: egyszerűen „a több az jobb” elven azt mondtuk, hogy több tehetséghez jutunk, ha több ember játszik. Elsősorban tehát nem a „milyen módon” és a „kikkel” kérdésre koncentrálnak - erre is kell egyébként választ adni -, hanem a stratégiánk elsősorban arra épül, hogy jelentősen meg kell növelni a labdarúgással foglalkozó emberek számát. Az előbb elmondottak alapján értelemszerűen a grassroots bevezető korosztályairól van szó. A tömegesítés tehát két dolgot kíván: egyrészt pályákat, futballfelületeket kell kialakítani, fejleszteni, illetőleg építeni.

Az előbb említettem, hogy a futball területén minden részben, sajnos, elégtelen viszonyok vannak; ez sajnos igaz az infrastruktúrára is. Gyakorlatilag nincs egy jó nemzeti stadion, nincs egy olyan jó NB I-es stadion, ahol jó minőségű kiszolgálással lehet egy nemzetközi kupamérkőzést tartani, nincsen olyan átlagos NB I-es stadion, ahol a szurkolói komfortot kiszolgáló feltételek között lehet nézőket fogadni, és ez így igaz az összes versenypályára, lemenve egészen a Megye IV-ig. Sajnálatosan nincsen hobbiterület sem, az iskolások, az iskoláskorúak a szabadidejükben nincs hová menjenek focizni.

Tehát ennek a tömegesítésnek az első pillére – és akkor itt rátérek arra, amit elnök úr mondott, hogy próbáljuk meghatározni azt az öt pontot, ami számít -, az első az infrastruktúra. Mégpedig az egyszerű, tömegesíthető infrastruktúrára gondolunk, takarékos megoldásokat keresünk, egy minimális minőségi szintet elérő, de nem a gigantikus, nem a drága dolgokat, ugyanis az egész országot szeretnénk elárasztani pályákkal.

Ennek a forrása az, amiről itt előttem Czene államtitkár úr beszélt. Amennyiben az adótörvény-módosítás révén az MLSZ hozzájut látványsportági pénzhez, akkor ezt elsősorban pályák építésére fogja fordítani. Anélkül egyébként az egész program azt gondolom, hogy hiteltelen és életképtelen.

A pályák tekintetében ki szeretném emelni a grundokat, tehát grund építményeket szeretnénk kialakítani, az úgynevezett mini pitch, multifunkcionális mini füves pályákat, amelyen nemcsak futbalozni lehet, hanem egyes sportágakat is lehet üzni. Nem a

hagyományos nagyméretű pályákra megyünk. Elég sikeres volt az Ollé program, gondolom, mindenki ismeri a teremben, de az Ollé program elsősorban a nagyméretű pályákra irányult. Később a kisméretű pályákra is, de az Ollé program terméke egy drága termék volt, átlagosan 40-100 millió között voltak ezek a pályák. A mi programunk, ez a mini pitch pálya az osztrák, norvég, német, holland mintára, tapasztalatok alapján 10-20 millió forint közötti pályákban gondolkodik, és ezeknek a számát nem százban, hanem ezerben szeretnénk elérni. Nyilván itt egy tízéves programról beszélünk, amelynek az infrastruktúra-fejlesztés a fajsúlyos része, tehát az első három évben szeretnénk ezeket megvalósítani.

Nagyságrendileg a stratégiában egyébként ezer pálya fog szerepelni. Ezt egyrészt úgy gondoljuk, hogy minden, legalább valamekkora létszámot elérő településen legyen egy-egy ilyen pálya, és értelemszerűen a nagyobb városokban, településeken pedig több grund is kialakításra kerül. Az, hogy hol lesz, annak két szempontját szeretnénk alkalmazni: egyrészt a létszám, tehát demográfiai összefüggések, másrészt pedig a fenntartó, az egyesület, az önkormányzat, az egyetem, főiskola egy minimális önrészt, tehát 5-10 százalékot kell hogy betegyen, és ennek alapján kell hogy kiválasztódjék, hogy kik azok a szerencsések, akik legelőször jutnak a lehetőséghez.

A következő célkitűzés a szervezettség megteremtése. Hál' istennek nagyon-nagyon sokan foglalkoznak ma Magyarországon labdarúgással. Miközben azt mondtam, hogy tömegesíteni akarunk és több embert akarunk vinni a pályákra, számot is tudunk mondani, a regisztrált játékosok számát meg szeretnénk kétszerezni, a grass roots játékosok számát átlagosan, tehát az egészre vonatkozóan háromszorozni, négyszerezni szeretnénk, egyes szakágakban sokkal többet. A női szakág katasztrofálisan kevés játékosal működik, ott tízszeres létszámnövekedés is reális és elérhető, de általában a grass roots-nál azt szeretnénk, hogy egy durván három-négyszeres növekedés legyen.

Összehasonlító adatként hadd mondjam, hogy Magyarországon 110 ezer igazolt, regisztrált játékos van ebben az évben, a hollandoknál egymillió, miközben az össznépszerűség összefüggésében tudjuk, hogy közel azonos. De ha csak a cseheket nézem, a cseheknel is 200 ezer fölött van a regisztrált játékosok száma. Tehát azt lehet mondani, hogy a Magyarországon regisztrált játékosok száma rendkívül kicsi.

A grass roots játékosok számát nem ismerjük, ilyen adatbázis eddig nem volt. A stratégiában benne van, hogy fel fogjuk állítani ezt az adatbázist, megcsináljuk a regisztrációt, és utána folyamatosan karbantartjuk. Azt gondolom, hogy ott jó számok is rejtőzhetnek a felszín alatt, az 5+1-es sportágban, amely ugyan nem UEFA és valahol a futsal vetélytársának tartják nagyon sokan, azt lehet mondani, hogy Magyarországon rendkívüli hagyománya van, és több tízezerre tehető az 5+1-ben focizó játékosok száma, a csapatok száma pedig ezerben mérhető.

Tehát ebben a nagy létszámban vagy ebben a nagy lehetőségben a szervezettség egy olyan feladat, amit meg kell teremteni. Eddig az MLSZ alapvetően csak az NB I, NB II szervezésével foglalkozott, és nem foglalkozott sem az amatőrökkel, sem a megyei területekkel, sem az egyéb ilyen típusú területekkel. Most az MLSZ – hogy úgy mondjam – egy teljes pályás letámadást vállal fel, és bárki, aki megkeresi és labdarúgással foglalkozik, azzal az MLSZ egy együttműködési megállapodást köt, és az MLSZ gondoskodik ezeknek a sportágaknak a segítségével, támogatásáról, fejlesztéséről.

A harmadik terület, amiről beszélni kell, az a pénz. Nyilvánvalóan ennek a programnak egy előrelépés, egy változás a célkitűzése. Meg kell változtatni alapvetően egy csomó mindent, ami a múltban volt. Amikor a múltat én elégtelennek minősíttem, akkor azt is lehet mondani, hogy elégtelen volt a finanszírozás. Azt gondolom, hogy az elmúlt 40 évben a nemzetközi összehasonlításokhoz képest, a vetélytársainkhoz képest, a többi ország futballjához képest rendkívül elmaradt a foci. Egyrészt a nyugatitól elmaradt a keleti foci, de a

keleti blokkon belül, vagy a hozzánk közeli nyugati területek, Ausztriához képest is rendkívül el vagyunk maradva.

A magyar labdarúgásban felhasznált átlagos pénznek körülbelül Ausztriában a tízszeresét, Csehországban a hétszeresét használják az elmúlt években. Ehhez képest ez a törvénymódosítás, amiről beszélünk, a legmerészebb álmaink szerint megkétszerezi a pénzünket. Tehát a hétszeres, tízszeres lemaradásból valamit behozunk azáltal, hogy kétszeres pénzt tudunk használni. Látszólag ez semmi a felzárkózáshoz, valójában – ahogy elnök úr is említette korábban – ez a magyar történelemben egy példátlan lehetőség lenne, ha ezt meg tudnánk kétszerezni és ez a lehetőség létrejönne.

A negyedik témakör a játék minősége. Azt szeretnénk elérni, hogy a játék minősége javuljon. Ebben az MLSZ a felsorolt területeken egy helyen tud minőségi munkát támogatni vagy megpróbálni elérni, ez a Bozsik-program. Nyilasi Tibor, a Bozsik-program felelős szakmai vezetője. Az egész országra kiterjedő tehetségfigyelő hálózatot, tehetséggondozó hálózatot és egy foglalkoztatási programot működtető hálózatot dolgoztak ki Nyilasi úrék, elhozta magával, én azt hiszem, hogy el is küldtük a bizottság tagjainak, úgyhogy ismeretes. Megpróbáljuk az országban rejtőzködő összes tehetséget megszólítani, megszólítjuk az összes focit szerető emberkét, gyereket, közülük a tehetségeket egy nagyobb, megkülönböztetett figyelemmel gondozzuk, de egyébként az MLSZ grass roots jellege az összes gyerekről való gondoskodást célul tűzte ki.

A negyedik tehát a játék minősége. Azt gondolom, hogy mi elsősorban a válogatottak minőségéért tudunk felelősséget vállalni. Az MLSZ a válogatottak kiválasztásában, a válogatottak menedzselésében felelős. Amiben újszerű lesz, hogy talán először a gyerekeket 6 éves koruktól egy nagyon alapos regisztrációs rendszerrel figyeljük, gondozzuk, nem dobáljuk egyik edzőtől a másikhoz, a válogatottak folytonosságát biztosítjuk. Főállású edzői vannak az MLSZ utánpótlás-képzésének, korábban mindig ötéves, és mindenféle alkalmi fizetésű emberek vitték ezeket a dolgokat. Tavaly augusztusban Nyilasi Tibor vezetésével kialakításra került egy szűk, tehát hatékony létszámmal meghatározott, de nagyon tehetséges főállású csapat, akik éjt nappallá téve próbálják behozni azt a lemaradást, ami évek óta megvan, és amelynek a behozására évekre van szükség.

Az ötödik elem pedig, amit a magyar labdarúgásban meg kell változtatni, az az erkölcs és a kultúra. Azt gondolom, hogy a legnagyobb jó szándék mellett is, a legjószerűbb emberek is az elmúlt években nem túl felelősen, nem túl jó példát mutatva a társadalomnak, vettek részt a labdarúgásban. Gondolok itt szurkolói fegyelmetlenségre, a pályán a játékosok által elkövetett fegyelmetlenségekre, pénzügyi tisztázatlanságokkal működtetett klubokra, feketepénzekre, a játékosok becsapására, a különböző fogadási botrányokban való részvételnek a gyanújára, stb. Sajnos, hosszan tudnám sorolni. Azt gondolom, hogy egyetérthetünk abban, hogy egy új szemléletre van szükség a labdarúgásban. Abban az esetben, ha a magyar állam, és így azt lehet mondani, hogy az állampolgárok ezt az adótámogatási forrást lehetővé teszik a labdarúgásnak, hogy hozzáférjenek, akkor erre kutya kötelessége a magyar labdarúgás társadalmának azzal válaszolni, hogy megtisztul, és csak a szabályok és az erkölcs ideillő betartásával működik.

Ez nagyon nehéz feladat, mert hús-vér embereket, fiatalokat, időseket kell megváltoztatni, és gondolkodásmódjukban új pályára helyezni, miközben a feltételek nem fognak egyik pillanatról a másikra megváltozni, nem lesznek egyik pillanatról a másikra ügyesebbek a gyerekek, nem lesznek egyik pillanatról a másikra sokkal többek, és nem lesznek a fizetések sem egyik pillanatról a másikra jobbak.

Tehát összességében azt gondolom, hogy ez az az öt terület, ahol áttörést kell elérni. Ez az öt rendkívüli módon összefügg. Ha az ötből az egyik helyen nem érünk el eredményt, a másik négy is kudarcba fullad, és megfordítva. Ha mind az öt területen elérünk valahová, akkor is kétséges, hogy összességében az a nagy célkitűzés, amit azt gondolom, hogy sokan

megfogalmazzuk velünk szemben, meg tud-e valósulni. Egy roppant fáradságos, roppant hosszú, bizonytalan folyamatról van szó, amelyben az MLSZ mai elnöksége rendkívül elszánt. Azt gondolom, hogy hosszú távon terveznek, és vállalnak minden áldozatot rövid távon és hosszú távon is, de ehhez - nagyon-nagyon hangsúlyozom - nem elég az akarás, a szándék és a kívánás, türelemre is szükség van mindenki részéről: akik csinálják, akikkel csinálják, és akik nekik kívülről szurkolnak. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, főtítkárról. Azt gondolom, hogy ez a szóbeli kiegészítés is csak megerősítette azt az értékítéletet, amelyet a program alapján a bizottság tagjai is már felállítottak, tehát azt gondolom, hogy az elmúlt 20 év valóban nem hozott egy olyan programot az MLSZ részéről, talán leszámítva azt a rövid időszakot a 2001-2002-es időszakban, amikor éppen a Bozsik-program indítása kapcsán volt egy jó összhang az akkori kormány és a Labdarúgó Szövetség vezetése között. Annak hatásai egyébként, bár sajnos, 2003-ban az a program elhalt, mert az új kormány úgy gondolta, hogy ez nem egy olyan terület, amit neki tovább kell erősíteni, mégis annak a két évnek a pozitív hatásai ma is láthatóak az utánpótlás-nevelésben, részben az akadémiai rendszerben, illetve hála istennek, már részben a korosztályos válogatottjaink teljesítményében. Ha tehát végre végig tudunk vinni egy olyan programot a következő tíz évben, ami mögött - ahogy főtítkárról is felsorolta - lesz pénz, paripa, fegyver, és van egy olyan szakmai háttér, amely a Magyar Labdarúgó Szövetségnél most felállt, akkor nem kérdés, hogy az a magyar társadalom részéről szerintem egyébként joggal elvárt állapot is előállhasson, hogy végre nagy világversenyre, Európa-bajnokságra vagy világbajnokságra tudja magát kvalifikálni a magyar válogatott, hiszen persze nagyon fontosak azok az eredmények, amelyeket az utánpótlás-nevelésben elérünk, rendkívül fontos az, és én nagy örömmel hallgattam most is, hogy a Magyar Labdarúgó Szövetségnek is a legfontosabb irányelve az, hogy tömegesíteni kell a focit, minél több gyerek, felnőtt és idősebb korú magyar állampolgár gondolja úgy, hogy neki érdemes sportolnia, és a legnépszerűbb sportot is adott esetben választania, mégis mind a társadalmi értékítélet, mind magának a Magyar Labdarúgó Szövetségnek az eredményértékelése is nyilván azon fog múlni, hogy a válogatottak és azok közül is kiemelten a felnőtt válogatottak milyen eredményt tudnak majd elérni.

Persze, nagyon sok olyan pontja van ennek a programnak, ami a komplexitáshoz nélkülözhetetlen. Azt gondolom, hogy talán valóban ez az öt kiemelt terület a legfontosabb, amiről főtítkárról beszélt, és ezért mindent meg kell tennünk annak érdekében, hogy azon szakmai célkitűzések mögé, amelyek a Magyar Labdarúgó Szövetségben megfogalmazódtak, a kormány kellő jogszabályi háttérrel tudjon tenni. Én azt gondolom, hogy ez részben a sporttörvénnyel már megoldódik, illetve vannak olyan speciális szabályozások, amelyeket éppen az adótörvény kapcsán lehet majd bevezetni, másrészt pedig legyen egy kiszámítható és stabil finanszírozás is mögötte. Én magam arra fogok törekedni, hogy a sportstratégia, amely a sporttörvénnyel párhuzamosan kerül kidolgozásra, ne csak irányelveket fogalmazzon meg, hanem garanciális elemeket adjon a költségvetés oldaláról, tehát végre elindulhasson egy olyan sportágfejlesztési program Magyarországon, amely nemcsak egy, kettő vagy három évben gondolkodhat, ami egy adott kormányzati ciklusnak a végét jelenti, hanem próbáljuk tíz évre bebetonozni azokat a költségvetési forrásokat, amelyek a program sikeres kifutásához szükségesek.

Nézve az európai példákat, azt látom, hogy minden ország rájött arra, hogy a sportba érdemes befektetni, hiszen nemcsak a társadalmi kohéziót erősíti, nemcsak egy egészségesebb társadalmat tud nevelni, és olyan értékeket tud adni, amelyek a nemzet számára fontosak, hanem pénzben mérhető az az eredmény, amelyet az egészségbiztosítási pénztár oldalán, illetve a munkateljesítmény oldalán egyrészt megtakarít, másrészt többletként a nemzetgazdaság számára hozni tud. Én tehát nagyon örülök annak, hogy egy ilyen

példaértékű fejlesztési program elindul, ráadásul a legnagyobb tömegeket megmozgató labdarúgás területén, de azt gondolom, hogy ez nem lesz egyedülálló, hiszen látva a többi sportági szakszövetség elképzeléseit, azokat a programokat, amelyeket már letettek, vagy amelyek éppen készülöben vannak, jól látható a kormánynek az a szándéka, miszerint nem gondoljuk azt, hogy nekünk kellene meghatározni a különböző sportágak fejlesztési irányait, illetve azokat a célkitűzéseket megfogalmazzunk, amelyek az eredményességhez szükségesek. Azt gondolom, hogy ez a civil szféra, a sportszövetségek feladata, hogy ezt meghatározzák, a kormánynek egyetlen dolga van, hogy az ott megfogalmazott szakmai irányelvek, illetve pénzügyi igények támogatását a lehetőségeihez mérten meg tudja adni. Azt gondolom, az elmúlt egy év azt bizonyította, hogy erre a kormány készen áll, és mi szeretnénk ezt a későbbiekben is fenntartani, keresve azokat a garanciális elemeket, amik a mi esetleges kormányzati ciklusunkon is túl tudnak mutatni.

Még egyszer nagyon köszönöm. Nyilván itt most egy picit nehéz helyzetben is vagyok, hiszen az MLSZ elnökségének tagjaként ebben a folyamatban a másik oldalon részt vettem, de azt gondolom, hogy a Sport- és turizmusbizottság elnökeként ezt mindenképpen ki kellett emelnem, hiszen példaértékű az a program, amelyet a Labdarúgó Szövetség letett az asztalra. Nyilván nem volt véletlen a választás a sportigazgató személyét illetően sem, hiszen Nyilasi Tibor, aki hetvenszeres válogatott és ezüstcipős játékos, ő maga is példaként tud mind az edzők, mind a gyerekek és a felnőttek elé állni egy olyan életpályával, ami igazolja azt, hogy a labdarúgásban van keresnivalója az aktív pályafutását betöltő játékosoknak is. Sajnos, az elmúlt időben erre is rossz példákat tudtunk szolgáltatni, hiszen Európában és az egész világon sokkal jobban megbecsülték azokat a játékosokat, akik aktív pályafutásuk alatt letettek eredményeket az asztalra, illetve a sportemberi magatartásukkal példát tudtak mutatni az utánpótlás és sportoló korosztályok számára, úgyhogy nagyon örülök annak, hogy az edzőképzésben is olyan jelentős változások lesznek, amik ezeket a hiányosságokat pótolják, és amelyek az aktív labdarúgóknak egy további karrierlehetőséget tudnak biztosítani mindannyiunk közös sikere érdekében.

Képviselőtársaim! Van-e kérdés az előterjesztéshez vagy a szóbeli kiegészítésekhez? *(Jelzésre:)* Tapolczai Gergely képviselő úr, önnek adom meg a szót.

Kérdések, hozzászólások

DR. TAPOLCZAI GERGELY (Fidesz): *(Jelzőmárc segítségével mondja el a hozzászólását.)* Köszönöm a szót. Nagyon szépen köszönöm a tartalmas összefoglalót. Még két észrevételem lenne. Az egyik, hogy nagyon pozitív az, hogy külön említve van a fogyatékosok sportja, azon belül a Speciális Olimpiai Szövetség, de ezt szeretném kiegészíteni azzal, hogy nemcsak az értelmi fogyatékosoknál a legnépszerűbb sport a futball, hanem a hallássérülteknél is. Javasolnám, hogy a vitaanyagba vagy a stratégiába emeljék be a Magyar Hallássérültek Labdarúgó Szövetségével való együttműködést is. *(Bánki Erik elhagyja az üléstermet.)*

A másik észrevételem pedig az, amit nem találtam az anyagban: személy szerint nagyon fontosnak tartom azt, hogy a szurkolók biztonságban szurkolhassanak, és minél többen járhassanak ki a pályára. Ezzel kapcsolatban van egy terv, hogy átépítik a stadionokat, de fontos lenne, hogy a fogyatékos személyek számára is hozzáférhetőek legyenek a stadionok vagy a különböző sporthelyszínek; a fogyatékos személyek jogairól szóló ENSZ-egyezmény is hangsúlyozza, hogy minden államnak biztosítania kell ezt a jogot a fogyatékos személyek számára. Ha ebben előre tudnának lépni, azt megköszönném.

(Az elnöklést Szalay Ferenc, a bizottság alelnöke veszi át.)

ELNÖK: Van-e még hozzászólás? *(Jelzésre:)* Alelnök úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen. Két dologra szeretnék rákérdezni. Az egyik: az utánpótlás-neveléssel kapcsolatosan nagyon örülünk annak, hogy a kormány most 2,2 milliárd forinttal támogatta az utánpótlás-nevelést. Az a kérdésem, hogy elégedettek-e, és megfelelően arányosnak tartják-e ennek a pénznek az elosztását, hiszen ha már tömegesítésről beszéltünk, én személy szerint - de én nem vagyok szakember - a Bozsik-programra szánt 400 milliót kevésnek tartom ebből az összegből. Még az látható, hogy ez a szétosztás is elvileg főleg öt akadémiára összpontosul, hiszen ők kapnak 1,2 milliárdot, és utána a további 16 kiemelt utánpótlás-nevelő központ pedig 26-38 millió forint közötti összeghez jut hozzá évente. Ezt arányosnak tartják-e? Itt rögtön felmerül ez a kérdés is, ha közpénzből támogatjuk az utánpótlás-nevelést, de itt óhatatlanul összefonódik a piaci alapokon megjelenő klubokkal, hiszen a haszon valószínűleg náluk fog lecsapódni.

Gondolkodtak-e valami olyan rendszeren, hogy a kinevelt fiatalok, játékos eladásából valamilyen formában visszaforgassanak a rendszerbe? Tehát az ne csak a klubok tiszta bevétele legyen egy-egy játékos eladásából származó bevétel, hanem az utána visszakerüljön valamilyen szinten akár az utánpótlás-rendszerbe, vagy akár mondjuk az utánpótlás-edzők munkáját is lehetne ebből mondjuk finanszírozni. Csak egyetlenegy példát hadd mondjak, ami az elmúlt éveket abszolút jellemezte, hogy Lisztes Krisztián, amikor még mondjuk 8 éves volt és Újpesten focizott kint egy alacsonyabb osztályú csapatban, akkor a Ferencváros egyik utánpótlás-edzője, Kaszás Pál felfedezte, kiment és át akarta igazolni a Ferencvárosba, de nyolc labdát kértek érte, amire a Ferencváros azt mondta, hogy nem tudja kifizetni. Erre Kaszás Pál kifizette a saját pénzéből a nyolc labdát, elhozta Lisztes Krisztiánt. A Ferencváros óriásit profitált később Lisztes Krisztiánból, a mai napig a nyolc labdát sem fizették vissza Kaszás Pálnak.

Tehát azt gondolom, hogy valamilyen rendszerbe belevonni azt, hogy akár az utánpótlás-edzők érdekeltek legyenek, vagy pedig visszajöjjen az utánpótlásba.

A másik rész, amiről pedig kérdezni szeretnék, itt a stratégia, nagyon örülök annak, hogy a magyar labdarúgásnak van végre stratégiája. Nagyon jónak tartom ezt az anyagot. Mindenki ért a labdarúgáshoz, nem is szeretnék most belemenni részleteiben, hiszen nagyon sok mindenről beszélhetnénk itt hosszú időn keresztül ezzel kapcsolatosan. Amit meg szeretnék említeni, az főleg az ön által is említett ötödik elem, az erkölcs és a kultúra. (*Bánki Erik visszaérkezik az ülésterembe.*) Itt érzek egy kicsit problémát, mintha fordítva próbálnánk megoldani a helyzetet jelen pillanatban. Az anyagban is az szerepel elsődlegesen, hogy azért nem járnak ki – és ez többször elhangzik – mérkőzésekre családok, mert szurkolói rendbontások vannak, és hogy milyen állapotok vannak. Én ezt nem innen közelíteném meg.

Szerintem azért nem járnak ki ma családok mérkőzésekre, mert nincsenek meg a megfelelő feltételek arra, hogy családotól kimenjen az ember egy-egy mérkőzésre. Hiszen ha igaz lenne a szurkolói rendbontások miatti távolmaradás, akkor azt kellene látnunk, hogy mondjuk egy Ferencváros-Siófok mérkőzésen telt ház van, egy Ferencváros-Újpest mérkőzésen, ahol pedig elképzelhető, hogy lesz valamilyen rendbontás, ott pedig 2-3 ezer ember van a lelátón, mert félnek kimenni. Pont a fordítottja van.

Ez azért van, mert egy Ferencváros-Újpest mérkőzésen várhatnak jó hangulatot a szurkolók, várhatnak jó labdarúgást a szurkolók, ezért vállalják azokat a negatív dolgokat, amelyek egy mérkőzésre járáshoz kapcsolódnak. Mire gondolok?

Ha valaki megveszi a mérkőzés belépőjét, és mondjuk kimegy a feleségével és a gyerekeivel, a következőkkel találkozik. A kapuban marcona biztonsági emberek motozzák végig őt is, és az egész családját. A feleségét nem tudja elengedni mondjuk végére, mert nincs erre megfelelő létesítmény. Koszos székekre kell leülnie, nem tud vásárolni semmit a büfében, mert jóformán nincs semmi, tehát az alapvető helyzetek nincsenek meg. Tehát szerintem ezt pont fordítva kellene csinálni. Költsünk nagyon sok pénzt arra, hogy megfelelő

létesítmények legyenek, szolgáljuk ki a nézőket, és utána, amikor kiszolgáltuk a nézőket, akkor egyszerű és világos szabályok szerint, amelyeket be kell tartatni, próbáljunk meg rendet csinálni a stadionokban.

Egyébként a stadionokban véleményem szerint elég normális rend van már, a stadionokon kívül tapasztalható inkább negatív dolgok.

Tehát a problémát én abban látom, hogy ha most akarnak bevezetni egy szurkolói kártyát, és mindenki ezt mondja, akkor azt érjük el, hogy még azt a 2-3 ezer embert is el fogjuk üldözni a pályákról. Hiszen nem tudom, mennyire tudják képviselőtársaim, ha önök most nem voltak mérkőzésen az elmúlt fél évben, és úgy gondolnák most a hétvégén, hogy kiviszik a gyermeküket, mert éppen jó idő van, és egy meccset szeretnének megnézni, akkor nem tudnak bemenni a stadionba, mert előtte önöknek egy procedúrán kellene átesniük és egy szurkolói kártyával kellene rendelkezniük, például az Üllői úti stadionba.

Tehát eleve nehezzé tesszük azt, hogy kijárjanak a mérkőzésekre. Mindig angol példákat hozunk. Én voltam olyan konferencián, ahol angol biztonsági szakember azt mondta, hogy ők nem a szurkolókat akarják beazonosítani, hanem a rendbontókat. Ez a helyes. Tehát olyan kamerarendszereket építenek ki a stadionokban, amely beazonosítja azonnal, ha valaki olyan cselekményt követ el, ami nem megfelelő, és már a kijáratnál ezt az embert elkapják, és utána kitiltják a stadionból. Ez a helyes. Tehát ne a szurkolókat bélyegezzük meg, hanem a rendbontókat.

Fontosnak tartanám itt a marketing és a médiakapcsolatokat. Tehát nálunk akkor foglalkoznak a futballal, amikor negatív eseményeket mondhatnak. Ezért kellene kiépíteni a médiakapcsolatokat is úgy, hogy megfelelően írjanak ezekről a dolgokról. Higgyék el nekem, hogy Angliában a mai napig az utcán vannak rendbontások, mégsem lehet róluk nagyon olvasni, a stadionban megszűntek. Azért, mert olyan marketingkapcsolatokat csinálnak és olyan marketingmunkát folytatnak, vagy egy-egy közvetítésnél – ha önök megnéznek egy Bundesliga-közvetítést – minden egy vágókép egy kisgyereket vagy egy fiatal, csinos nőt mutat, ami azt sugallja az otthon ülőnek, hogy gyere ki, itt mindenki jól érzi magát.

Tehát azt szeretném kérni, hogy ezt gondoljuk át, hogy most kell-e szurkolói kártyát csinálni, most kell-e beléptető rendszereket felépítenünk a lepusztult stadionokba, és utána ezeket a beléptető rendszereket is lebontjuk a stadionokkal együtt, vagy hogyan történik? Tehát először próbáljunk meg építkezni arra, hogy itt normális rend legyen.

Tehát erről szeretném megkérdezni, hogy mi a véleményük, és az utánpótlással kapcsolatosan pedig feltettem a kérdéseket. Köszönöm szépen.

(Az ülés vezetését Bánki Erik, a bizottság elnöke veszi át.)

ELNÖK: Köszönöm. Vincze László képviselő úr következik.

VINCZE LÁSZLÓ (Fidesz): Köszönöm szépen. Nagy örömmel veszek részt ezen a bizottsági ülésen, és szívemnek való, amiket itt hallok. Viszont kérdeznék és javasolnék néhány dolgot.

Mint aki benne voltam a tűzvonalban, mint testnevelő tanár, és emlékszem azokra a diákolimpiai bajnokságokra, illetve először úttörő-olimpiára, majd ezt követően diákolimpiára, amikor egy nagyon széles gyermeklétszám kergette a futballt, és emlékszem a közelmúltra, amikor bizony, minden második vagy harmadik iskola nevezett fociban a körzetből.

Ez szomorú, ez nem maradhat így, erre készült el ez a terv. Teljesen egyetértek azzal, hogy szélesíteni kell az alapokat. Minden iskolának el kell indulnia minden korosztályban. Nem erőszakkal, de motivációval kell ezt elérni, és nem mással, még azon túlmutatóan is kérdezném, hogy mit teszünk annak érdekében, hogy olyan testnevelő tanáraink legyenek ott

lent, a végeken, akik nem üldözik a futballozni vágyó gyermeket, hanem mindent elkövetnek annak érdekében, hogy akár hölgy létükre is benevezzék az alapbajnokságba, azokra a meccsekre, ahol némi kiválasztást megfigyelhet az esetleg járási szempontból finanszírozott edző vagy olyan testnevelő kolléga. És itt már áttértem arra a részére, hogy ha meglesznek ezek az úgymond járások, vagy mondjuk azt, hogy kistérségek, akkor kistérségenként legalább egy ember legyen, aki ért a focihoz alapszinten, és ami nagyon-nagyon fontos, aki szeretettel oda fogja tudni vinni a gyereket a pályára, mert jómagamat és néhány kollégámat nem a fene nagy szakmaiság végett keresték a gyerekek, hanem annak okán, hogy elmentünk a gyerek után, beszéltünk a szülővel, odavittük, majd ezt követően, amikor már megszerette a játékot, akkor volt kiből válogatni, és például most hadd ne mondjam, hogy hány játékos a megyei bajnokságba ebből a merítésből jött ki.

Nagyon-nagyon fontos a piramis alját létrehozni. A gyerekek szeretik a focit, 2 évestől 8 évesig bezárólag 4 fiúunokám van, küszködgetünk, erőlködünk, de hogy nem szeretik, azt nem lehetne mondani. Ettől csak el lehetne őket tántorítani.

Nagyon-nagyon örülök a Bozsik-programnak. Az eddigi diákolimpiai rendszerrel valahogy ötvözni kellene, össze kellene a kettőnek érni, és még egyszer hangsúlyozom a szakemberkérdést lent, a végeken is. Némi kis anyagi motivációval még a hölgy testnevelő tanárok is rávehetők erre, és itt jön be a mindennapos testedzés, ami szintén egy nagyon komoly nyitás. Én abban bízom, hogy halmozottan összejönnek ezek a lehetőségek, és a magyar labdarúgás, de az összes többi sportág is csak profitálhat abból, hogy minél többet foglalkoznak a fiataljaink a testedzéssel, ezen belül a labdarúgással és minden mással, annál erősebb nemzet leszünk, és annál több sikert érünk el. Én magam is óriási csodálója voltam Nyilasi Tibor játéknak, és büszkén dicsekszem azzal, hogy 8 évig Fenyvesi doktorral voltam egy irodában, és gyerekkorom óta Fradi-drukker vagyok, meg nyilván minden magyar csapaté. Köszönöm szépen a türelmet.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Varga László képviselő úr kért szót.

DR. VARGA LÁSZLÓ (MSZP): Köszönöm szépen a szót. Hadd mondjam el előljáróban, hogy a korábbi hetekben is, de most is teljesen imponáló és határozott volt az az elképzelés, amit hallhattunk. Persze egyébként többször volt a magyar labdarúgásnak nagy nekibuzdulása, én nem vitatnám el, hogy sokakban sok jó szándék volt az elmúlt 20 évben is; de valahogy a vége felé sosem úgy alakult, ahogy elképzeltük versenysport oldalon, és valóban egyébként az utánpótlás egy-egy kiemelkedő, sokakat megdöbbentő eredménye kivételével nem hozta azt, amit talán mindannyian szerettünk volna. Azért itt az U20-asok legutóbbi bronzérme mégiscsak egy örömteli időszak volt, tehát valóban, azzal teljesen egyetértek, hogy az utánpótlás alapjaitól kell elindulni. Ebben egyébként van egy szakmai rész, ami azt gondolom, hogy jó kezekben van Nyilasi Tiborral, és van egy olyan infrastrukturális része ennek a dolognak, ami főleg a vidék Magyarországon nagyon siralmas képet mutat jelenleg.

Igaz, hogy központi költségvetésből, de ez a 2 milliárd feletti összeg az MLSZ kezelésében megérkezett utánpótláscsapatok, akadémiák részére kiírt pályázat keretében. Én is rákérdeznék erre, hogy persze, örülök, hogy érkezett ez a pénz, és egyébként bárki pályázhatott, és a pénz eljutott nagyon sok klubhoz, olyan klubokhoz is, ahova eddig nem jutott el, ugyanakkor erősíteném Szilágyi képviselőtársamat abban, hogy itt az elosztás tekintetében mindig van ez a versenyképesség, vagy zárkóztassuk inkább fel azokat a klubokat, egyesületeket, akik eddig nem olyan körülmények között készülhettek. Ebben valóban én is látok egy nagyon kicsi értékzavart. Nem tudom, hogy hogyan dőlt ez el, vagy nem tudom, hogy milyen grémium, bizottság döntött erről, én szerencsésebbnek tartottam volna, ha a jövőben lesz ilyen - ez csak egy javaslat -, akkor inkább azokat a régiós

centrumokat vagy hagyományosan komoly bázissal rendelkező, labdarúgást szerető közönséggel rendelkező klubokat támogassuk, ahol erre nagy szükség van. Nyilván én ebben elfogult vagyok, ezt is elmondanám, én Diósgyőr-szurkoló vagyok, tehát a vasárnapi programom nekem is megvolt a Nyíregyháza-DVTK vendégszektorában, úgyhogy elfogult vagyok. Én szerettem volna, ha a vidéki centrumok ebben többet kaphattak volna, mert így lesz szerintem több tehetség, és különösen a hátrányos helyzetű térségekben ez egy nagyon komoly kitörési pont. Mondtuk, többen mondták, hogy egyrészt egészséges életmódra nevel, sorolhatnám, de olyan területeken olyan tehetségeket lehet így felkarolni, ha ezeket a centrumokat erősítjük, ami nagyon fontos. Itt egész alapvető feltételekre gondolok, amik nincsenek meg - nincsenek bóják, megkülönböztető mellények -, tehát itt még azért vidéken bőven itt tartunk, főleg Északkelet-Magyarországon több centrumban, úgyhogy javasolnám, hogy legközelebb erre figyeljünk jobban. Ez a grundokra is vonatkozik; ezt én nagyon jó ötletnek tartom, azzal együtt, hogy jó ötletnek tartottam azt is, azon a szinten az OLLÉ-program keretében, hogy kellenek minőségi, a műfüves kispályás dolgok játszásához alkalmas pályák. Egyébként ezek nagyon kihasználtak, én azt érzékelem, tehát ez azért a baráti társaságok és a kispályás labdarúgás számára is egy fontos program volt. Abban tovább kell lépni, hogy valahol persze nincsen lehetőség. Itt tényleg azt kérem, hogy a hátrányos helyzetű térségeknél - igen, kell valamennyi önrészt belerakni ebbe a programba - azért segítsük tényleg a legapróbb északkelet-magyarországi települést is ebben, hogy tudjon ebben lépni.

Én azt gondolom, hogy az igaz, amit sokszor mond egyébként Bánki Erik, tehát hogy a labdarúgás egy komplex egészségpolitikai, társadalompolitikai kérdés, de amúgy meg az élsport része mégiscsak vállalkozás, és ha az akkor meg szól egyébként, és leginkább a szurkolókról kellene, hogy szóljon. Minden olyan megnyilvánulást abszolút támogatok, ami a szurkolók kiszolgálásáról szól, aminek több oldala van; van ennek is infrastruktúra oldala, tehát hogy egy vendégszektorban legyen egy megfelelő büfé, vagy hogy valóban le lehessen ülni. Én azt gondolom, hogy törekedjenek arra, bármennyire fájdalmas is ez sok csapatnál, hogy a licenckövetelmények majd folyamatosan ennek megfelelően alakuljanak. Itt nyilván évről évre lehet egy picit lépni, én ezt érzékelem. Ez sokszor fájdalmas, de talán ezt kellene támogatni. Azért azt elmondanám, hogy a licenckövetelmények folyamatos javítása, a követelmények emelése megoldható, és könnyebben megoldható lett volna, ha itt is például a stadionfelújítások kapcsán nem egyetlenegy stadionfelújítás történik a következő években; itt a debreceni stadionra gondolok. A 10 milliárd feletti összeget rendkívül sokféle módon és sokszíniúen elkölthetőnek tartottam. Ez persze nem az MLSZ kompetenciája, ez benne volt a központi költségvetésben. Ennyi.

Én azt javasolnám pont ennek kapcsán, megy ebben is a polémia - és ez persze a személyes véleményem, de szerintem ebben ilyen összpárti megnyilvánulás is lehetne -, hogy ennek megfelelően egy tényleg komoly nemzeti stadion kellene, és ennek szerintem UEFA ötsillagosnak kellene lennie. Nem tudom, hogy ebben most hol tartunk, mert hallottam ilyen kihasználtsági mutatókról meg tanulmányokról, itt a paraméterek minimum 50 ezer férőhelyet biztosítanak, vagy írnak elő egy ilyen stadion esetében. Én úgy érzem, hogy vagy az NB I, NB II létesítmény-színvonalának felzárkóztatására, vagy egyébként egy megfelelő színvonalú nemzeti stadion megépítésére kellene az ilyen típusú forrásokat költeni. Én ezért vitáztam egyébként a központi költségvetésben az egyetlen debreceni stadion tétellel.

A kiszolgálás mellett meg minőségi meccsek kellenek, mert mi most itt jól elbeszélgethetünk, de a nézők nem fognak kimenni, ha nem jók a meccsek. Ebben is két dolgot kínálnék elgondolkodásra, mint felhasználói oldalon lévő és amatőr módon meg játszó, labdarúgást szerető ember: az egyik az, hogy én úgy ítélem meg kívülről, hogy a Liga-kupa nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Ha azt mondjuk, túl azon, hogy ez jó néhány embernek az állása, hivatása ma Magyarországon, a profi sport része, azért mégiscsak

látványos, sok nézőt vonzó és jó meccsek lennének szükségesek ahhoz, hogy a labdarúgás elinduljon. Én a Liga Kupában ezt nem látom, nagyon kevesen tekintik meg ezeket a mérkőzéseket, nincs meg az a szakmai nívója vagy színvonala, ami alapján ez kihívást jelentene szurkolónak és játékosnak. Ha meg mérkőzésszám-problémák voltak ebben a tekintetben, akkor azt kérdezném, sokszor hallani, hogy nekifut az MLSZ az NB I létszáma növelésének - ennek lehetnek ellenérvei meg egyébként mellette szóló érvek is lehetnek, volt is ilyen szavazás, ha jól emlékszem, az NB I-es csapatok között még az előző szezonban, aztán ez nem nyert többségi támogatást -, tehát van-e szó 18 csapatos vagy akár más rendszerű NB I-ről, amiben le lehetne játszani nemcsak ezt a 30 mérkőzést, ami nyilván kevés önmagában. Egyébként egy hasonló vagy akár átszervezett bajnokságba persze olyan centrumokat is be lehetne vonni az NB I-es profi labdarúgásba, amik egyébként most méltatlanul nincsenek ott. Hogy ne hazabeszéljek, gondolhatnék akár Szegedre vagy olyan nagyvárosokra, ahol igenis, szükség van labdarúgásra.

Azt gondolom, hogy összességében támogatandó minden ilyen típusú összefogás és minden ilyen program, amit ma itt hallottunk, és hallhattunk az elmúlt hetekben. Én ezekkel a kiegészítésekkel szeretnék élni, és az üzenetem csak annyi, hogy létesítményfelújítás, a tömegsport részében és a tehetségek kutatásában a hátrányos helyzetű térségek, és egyébként meg mégiscsak a szurkolókról szól ez a sport, tehát elsősorban az ő kiszolgálásukért kell szerintem mindent megtenni. Köszönöm szépen. Első körben ennyit, legfeljebb ha még lesz újabb kör... *(Szalay Ferenc: Második kör nincs. – Derültség.)* Második kör nincs? Akkor azt majd talán más körülmények között. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Arra kérem képviselőtársaimat is, hogy rövid, tömör, összefoglaló véleményeket tegyenek. *(Dr. Varga László: De ez egy olyan téma!)* Ha főtitkár úr példamutatóan 15 percet vett igénybe, akkor képviselőtársaimat is kérem, hogy 2-3 perc alatt próbálják elmondani a véleményüket. Ellenzéki, kormánypárti hozzászólási rend van, tehát így Hoffman Pál képviselőtársam következik, utána pedig Zakó László képviselő úr.

HOFFMAN PÁL (KDNP): Én is örülök annak, amit hallottunk, és amit olvashattunk, ezek kiváló elképzelések, szerintem fontos, hogy hiteles emberektől halljuk ezt.

Javaslatom lenne a jelenlévők felé. Azt javasolnám, hogy keressék a nyitást a más sportágak vezetői és a más sportágakban dolgozók felé. Tehát azt gondolom, hogy a labdarúgás alapjainak szélesítése, a tömegesítés nemcsak a labdarúgás ügye, hanem a magyar sport ügye is, hiszen egy tudatos, sikeres kiválasztással nagyon sok más sportág is hasznot húzhat, eredményt húzhat abból, ha ez a kezdeményezés, ez a program sikerül. Sok sikert kívánok!

ELNÖK: Köszönöm, képviselő úr. Látszik a sportolói pályafutás. Fegyelmezett, gyors és rövid hozzászólás. Zakó László képviselő úr!

ZAKÓ LÁSZLÓ (Jobbik): Köszönöm. Én is rövid leszek. Két témát szeretnék érinteni, amit eddig nem említett senki, vagy csak részben. Főtitkár úr egy félmondat erejéig utalt a bundázó játékosokra. Én úgy gondolom, hogy a tablettás vagy kannás borokhoz tudom hasonlítani vagy az azt előállítókhöz azt a játékost, aki becsapva adott esetben több tízezer nézőjét, eladja azt a mérkőzést, amelyre azért mentek ki nagyon sokan, talán végre-valahára, hogy egy élvezetes mérkőzést lássanak.

Amennyiben ezt nemcsak rendőrségi ügyként kezeljük, akkor már jól állunk. Szeretném kérdezni, hogy van-e távlati koncepció a tekintetben, hogy az ilyen bűnbe esett játékosokkal hosszú távon mit kívánnak tenni? A nézők nem felejtenek. Tehát akit egyszer becsapnak, az nem tudom, hogy mennyi év után szokik vissza a pályára.

A másik pedig az idegenlégiósok kérdése. Úgy gondolom, hogy valamilyen szinten egy átlag futballmeccs látogató sajátjának szeretné érezni azt a csapatot. Én gyerekkoromban minden Zalaegerszeg-meccsen ott voltam, ha évente egyszer jött egy új játékos Veszprém megyéből, akkor 3 ezerrel több ember ment ki megnézni azt az egy embert, aki utána még tíz évig ott játszott a csapatban. Ha ma végignéznünk egy összeállításon, egyszerűen a sok brazil, bosnyák, szerb és egyéb játékosok nevei mellett azt sem tudja, hogy melyik csapat összeállítását követjük figyelemmel. A nézők is így vannak ezzel, nem igazán érzik sajátjuknak a csapatot. Ez az utánpótlás-nevelés tekintetében is káros, mert mindenki szeme előtt lebeg azért annak lehetősége, hogy bár dolgozom, küzdök, de semmi garancia nincs arra, hogy nem vesznek jó pénzért valamilyen játékos.

Nekem a tágabb családomban is van egy Angliában futballozó, élvonalbeli játékos, nem neki címezem ezt, viszont valamilyen szinten lokálpatriótáknak kellene lenni. Úgy gondolom, hogy ha rajtam múlna, hangsúlyozom, én egy idegenlégióst sem engednék egy csapatban sem játszani. Ezzel lehet, hogy rövid távon veszítünk a minőséget illetően, de hosszú távon csak nyerünk. Az ez irányú koncepciójukat szeretném megkérdezni. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Szalay Ferenc alelnök úr kért szót.

SZALAY FERENC (Fidesz): Főtitkár Úr! Én is azt gondolom, hogy egy nagyon jó anyag van előttünk, és azt hiszem, ha ez az anyag végig tud futni, akkor ebből komoly eredmények lehetnek. Én a felelősségről beszélnék egy kicsit, a labdarúgás felelősségéről, hiszen ha a labdarúgás jól megy egy országban, akkor a többi sportágat is húzza magával. Ha a labdarúgás nem megy jól, akkor a sport megítélése kerülhet veszélybe. Nem azt mondjuk, hogy rossz a labdarúgás, hanem rossz a sport.

Tehát mindig, ha labdarúgásról beszélünk, de szerintem az önök fejében is valami hasonló van, mondott ön is egy ilyen mondatot, mindenféleképpen fontos, hogy ilyen tekintetben is figyeljünk.

A másik ugyanide kapcsolódik, a pénzek kérdése. Akkor, amikor mondjuk a magyar utánpótlás 1,4 milliárd forinthez jut, az olimpiai felkészülés 2,1 milliárd forinthez és a labdarúgás 2,2 milliárd forinthez, akkor előbb-utóbb meg fogják kérdezni ennek hasznosulását és ennek minőségi hasznosulását. Tehát nagyon fontos, hogy itt utána ne lehessen olyan kérdést feltenni, hogy ez a pénz hová ment. A labdarúgásra és az élsport jelentős részére ebben az országban nem az volt a jellemző, hogy a sportért élők dolgoztak benne, hanem a sportból élők dolgoztak benne. Most látszik a változás, látszik a fordulat, csak nehogy véletlenül megint ez a hír keringjen az országban, hogy a pénzek eltűntek, nem jó helyre mentek.

Azt gondolom, hogy ez a másik nagyon-nagyon komoly felelősség.

A harmadik felelősség az edzők kérdése. Megjelöli az anyag. Ma Magyarországon temérdek olyan edzőt képez a Testnevelési Egyetem, akik olimpiai bajnokokat neveltek, világbajnokokat neveltek, csapatsportágakban mindenhová kijutottak. Azt gondolom, fontos, hogy a Testnevelési Egyetem szakmaiságát, szellemiségét használják. A licencszerzés, miután én tanítottam ebben a programban, nekem nem szimpatikus vonal, bevallom őszintén. Azért nem, mert nem mély tudást ad, hanem felszínes tudást ad. Ha nincs igazam, persze, vitatkozzunk rajta, de a javaslatom az, hogy nagyon-nagyon gondolják végig, hogy van Magyarországon jó edzőképzés, nem igaz, hogy a labdarúgás nem tudja használni ezt. Érdekes módon minden más sportág tudja. A labdarúgás egy kicsit jobban támaszkodjon rá, mert ahogy ön mondta, nagyon sokan foglalkoznak labdarúgással, csak nem mindegy, hogy azt milyen színvonalon. Nagyon nem mindegy, hogy milyen színvonalú edzők dolgoznak a gyerekekkel. Ha ez nem fog változni, akkor nem fog változni a labdarúgás egésze sem.

A negyedik. Azt gondolom, hogy nem azért nem labdarúgnak a gyerekek, mert nem szeretnek labdarúgni, hanem mert kevés a példa, kevés a jó példa. Kevés az a példakép, aki miatt labdarúgni lehet. A holland példa, a cseh példa, a szlovák példa nemcsak azért jó példa, merthogy hányan labdarúgnak, hanem hogy miért teszik ezt. Ha Hollandiában egymillióan labdarúgnak, akkor nyilván a Cruyff-ok benne vannak és a Neeskens-ek és oly sokan mások. De amikor az ember elolvassa azt a hírt, hogy a Cruyff hazamegy, és akkor lemegy a gyerekekhez és rugdos velük kapura, az egy olyan dolog, ami arról szól, hogy ezeknek az igen-igen komoly példaképeknek ott a helyük, mindig ott a helyük a labdarúgásban.

Tehát azt gondolom, hogy nagyon komolyan kell venni, és sokkal többen fognak futballozni, ha ezek a példaképek közöttük lesznek.

Érdekes az üzleti kérdés a labdarúgásban. Szerke a világban a labdarúgás üzlet. Szerke a világban a labdarúgásból pénzt lehet csinálni. Szerke a világban nagyon-nagyon komoly klubok működnek, akár tőzsdére viszik a klubokat. Nálunk a társasági adóból remél a labdarúgás is, és oly sok más sportág támogatást. Ez külön érdekes. Nyilván tudom én is az okát természetesen, de azért az nem normális, hogy ma Magyarországon a labdarúgás még mindig nem tud eljutni arra a gondolkodási szintre sem, hogy igazából mi az az időintervallum, amikor üzletté válik a labdarúgás, és mi az a módszer, amivel azzá válhat.

A társasági adó erre nem lesz elég. A társasági adó maximum a létesítmény-, és az utánpótlás-problémákat fogja kezelni, de a profi klubok nem fognak tudni megélni ebből a társaságiadó-kedvezményből.

Tehát az utolsó felelősség az az én szememben, hogy mikor tudjuk a labdarúgást üzleti alapra helyezni úgy, mint Európa és a világ számos országában, hogy saját magából éljen, és akkor vissza lehet majd forgatni a klubhűséget, a klubhoz való kötődést, a társadalomba való beilleszkedés egyéb példáit.

Egyébként azt gondolom, hogy a többi sportágnak el kell majd olvasni ezt az anyagot, mert nagyon-nagyon jól szerkesztett, és nagyon-nagyon jól összeállított valami, ami azt gondolom, hogy ha van rá akarat, akkor végigvihető. Köszönöm.

ELNÖK: Köszönöm, alelnök úr. Amennyiben további hozzászólási igény nincs, akkor megadom a szót főtitkár úrnak, hogy a kérdésekre válaszoljon.

Nyilasi Tibor válaszai

NYILASI TIBOR, a Magyar Labdarúgó Szövetség sportigazgatója: Megelőzőm a főtitkár urat. Tisztelettel köszöntök mindenkit, köszönöm a meghívást. Nagyon örülök, hogy ennyi kérdés, hozzászólás volt, hiszen ezek szerint mindenkit érdekel a futball, és különösen nagy öröm volt számomra, hogy nagy bizalom áradt felénk. Majd meglátjuk, hogy meg tudunk-e felelni.

Varga úrnak külön gratulálok, hiszen szép hétvégéje volt, hiszen Nyíregyházán nyerni, idegenben a taccs is jó jelisével azért az egy nagy öröm és nagy boldogság. Annyit megjegyeznék, hogy azért van kötődésem Miskolc Diósgyőrhöz, hiszen az édesapámék odavalósiak, úgyhogy ez egy kicsit nekem is a második otthonom. Remélem, hogy NB I-esek lesznek és példát mutatnak, hogy a Bozsik-programba beszállva, egy egységes utánpótlás-képzéssel fogunk jól dolgozni. Hiszen azt azért megjegyzem, hogy jó pár éven keresztül azért itt voltam a Szövetségben és nagyon sok labdarúgót a keleti országrészből el tudtunk hozni, ki tudtunk választani, úgyhogy ha ebbe a programba szépen becsatlakoznak, becsatlakoztok, akkor azt hiszem, hogy szép dolgokat fogunk elérni.

Nagyon rövid leszek. Ami rám vonatkozott, azok apró kérdések. A magyar futball-utánpótlás történelmi pillanat előtt áll, hiszen a Bozsik-program újraindult, megindult, egységesebbé vált, egy kicsit át lett szabva. Nekünk ezt a 400 millió forintot, amit megkaptunk, nagyon figyelmesen, nagyon jól el kell tudnunk költeni. Szeretném

megjegyezni, hogy a programot végigolvasva, voltak olyan kérdések, megjegyzések, hogy hogyan jutunk el az apró településekhez, és van, ahol nincsenek bóják, segédeszközök, stb. A Bozsik-program kötelezővé teszi és finanszírozza is, és segít abban, hogy azokon a legkisebb településeken, ahová szeretnénk mindenható eljutni, azon belül is a legkisebb körzetekben, településeken minden feltétel adva legyen. Tehát a Bozsik-program fő célja elmenni az ország összes legzegzugosabb és legeldugottabb területére, hogy minden gyereket, akit meg lehet kérni, biztatva, behozni a futballpályákra, elindítsuk. Ez a program - azt hiszem, itt bizonyára azért mindenki tanulmányozta - a piramiselvről szól, és mindennek az alapja a gyermekfutball. Nem mennék bele ennek a részleteibe, azt tudom csak ígérni, hogy azok a kollégák, akik ebbe a programba, ebbe a rendszerbe beszállnak, azok kökeményen fognak dolgozni, mert először is a gyerekeket nem lehet becsapni, másodsorban nem lehet becsapni azokat, akik a pénzt biztosítják számunkra, a harmadik pedig, hogy van egy önbecsülésünk, hogy ha már ilyen lehetőséget kaptunk, akkor éljünk is vele.

Az akadémiákról, a pénzelosztásról majd a főtitkár úr tud bővebben beszélni, én csak annyit jegyeznek meg, hogy szerény véleményem szerint a mai futballba bármennyi pénz jön be, az nagyon örömteli, a Szilágyi úr által említett 25-38 millió felül az elit akadémiák 200 millióval. Ennek az elosztásában talán megvédeném, mert nagyon sok kritikát kaptam személy szerint - bár nekem ehhez gyakorlatilag semmi közöm nem volt, mert elnökségi döntés volt erről -, hogy ez egy nemcsak gesztus, egy jutalom azoknak az elitakadémia-tulajdonosoknak, akik pénzt, időt, fáradságot nem kímélve belevágtak a futballba, és egy ilyen létrehozta sok-sok millió, 10-100 millió forint befektetésével, és ehhez első körben, ha ennek a hasznát nem is élvezik, de egy olyan támogatást kaptak. Ugyanakkor szeretném felhívni a figyelmet, és Gyuri barátomnak azért hangosan mondom, hogy a Fradi is kaphatott volna a 38 millió forintnál sokkal de sokkal többet, ha azoknak a kritériumoknak megfelelt volna. Arról nem mi tehetünk, vagy nem a szövetség tehet, hogy a Ferencvárosban az elmúlt öt évben kóklerek hada dolgozott, és mindent csináltak, csak nem fejlesztették azt a szakosztályt, azt a klubot, és különösen azt az utánpótlást, amely utánpótlás világszerte híres volt az elmúlt ötven évben. Azt hiszem, hogy ha ott is rend lesz, akkor lesznek olyan kiegészítők, ahogy említettem, az akadémiai kritériumrendszerekben meg kellett felelni sok mindennek, hogy ha megfelelnek, akkor a pénzelosztásnál biztos tarthatják a markukat. Nekem csak ennyi a megjegyzésem, de főtitkár úr el fogja mondani a pontos részleteket.

Egy halk megjegyzésem van a külföldi légiósokkal kapcsolatban: azt hiszem, hogy főtitkár úr erre is pontosan utalt, hogy nem igazán lehet korlátozni őket. Én inkább azt mondanám, hogy a tulajdonosoknál és a futballt szerető, szakmában dolgozó embereknél a felismerés a legnagyobb erő. Azzal, hogy én most kitélek külföldiekre, vagy ütközök, és állandó vitába keveredek, hogy kell-e külföldi, vagy nem kell... Van magyar futballban jó példa: kis csapat kis költségvetéssel, a Paks, csak magyar gyerekekkel eredményt ér el, és vannak olyan csapatok, ahol sok külföldi van, és nem érnek el eredményt. Én azt hiszem, hogy a kettő között van a megoldás, de a felismerés jelentse itt az erőt, ami azt jelenti, hogy igenis, bízni azokban a gyerekekben, akik majd talán ebből a rendszerből minél hamarabb kijönnek, és kapják meg azt a lehetőséget, hogy 19 éves korban - hiszen a Bozsik-program elindul 4 éves kortól, és 19 éves korig viszi a gyerekeket - tálcán kell kínálni a Bozsik-programnak a gyerekeket, és igazán fogadóképes kluboknak kell lenniük, és bízzanak bennük, hogy ezeket a gyerekeket tudják foglalkoztatni, különben itt beszélgethetünk meg szabályokat hozhatunk, nem érünk el vele semmit. Még egyszer mondom, tehát a klubtulajdonosoknak, a műhelyekben dolgozó embereknek óriási a felelőssége. Nem akarom szaporítani a szót, mert a főtitkár úrnak nagyon sok kérdésre kell választ adnia, csak bemutatkozásként ennyit. Nagyon szívesen bárkivel bármikor beszélek akár a Bozsik-programról, találkozhatunk, akár e-mailen keresztül. Ez most nekem egy olyan szívügyem még mindig, ami izgat, és legfőképpen a gyerekfutball.

Sokan kérdezték tőlem, elnézést, hogy itt a személyes gondolataimat hozzáteszem, hogy miért nem az NB I-ben a profi futballt vállaltam fel. Hát pontosan azért, mert az igazi futball a gyerekfutball, ott kell nekünk megindítani az életet, ott kell visszacsábítani a gyerekeket, hogy hétvégén a grundok ne legyenek üresek, hogy örömfutball legyen, és azok a '70-es évek jöjjenek vissza sport értelemben. Köszönöm szépen. Főtitkár úr, elnézést, hogy megelőztelek.

ELNÖK: Köszönöm szépen, sportigazgató úr. Főtitkár úré a szó.

Vági Márton válaszai

VÁGI MÁRTON, a Magyar Labdarúgó Szövetség főtitkára: Akkor én szigorúan a kérdésekre szorítkoznék. Tapolczai képviselő úrnak azt tudnám mondani, hogy a speciális és azon belül a hallássérültekkel való együttműködés a bővebb stratégiában benne is van. Ez a stratégia, amit önök megkaptak, azt hiszem, hogy 40 oldal körüli, ezt vittük a fórumra, ez egy vitaanyag volt, ehhez vártuk a hozzászólásokat; ennek van egy 160 oldalas bővebb kidolgozása, abban ez szerepel, és ilyen értelemben természetesen ezt teljesíteni lehet. Még egy pillanatra visszatérnék a bevezetésre. Az itt elhangzottak mindegyikével kapcsolatban azt tudom mondani, hogy ezekkel azonosulunk, benne van a stratégiában. Ahol gondolkodni kell, és választani kell, a gondolkodásunk abba az irányba megy, amit itt képviselő urak kértek, javasoltak, egyetlen pont van, ahol nem, ha odaérek, azt fogom mondani; az se kardinális, hanem egy tényszerű eltérés.

A biztonság. Többen is jelezték, hogy gyakorlatilag az egyik akadálya a mai mérkőzéslátogatásnak a mai stadionok állapota, és én is jeleztem, hogy az öt célkitűzésünk közül az egyik a pályák rendbehozatala. Valóban, a felvezetésemben elsősorban a grassroots pályafelületről beszéltem, az ezer pálya inkább a grassroots pálya, de a pályaépítési, -fejlesztési programunkban benne van természetesen az NB I, NB II is. Ennek finanszírozását egyébként nem az MLSZ akarja megoldani, hanem azt gondoljuk, hogy az adótámogatási ágon kapható egyesületi bevételt erre tudják költeni. Elhangzott - azt hiszem, Szalay úr hozzászólásában meg talán Czene úr hozzászólásában is - hogy ez az adótámogatási rendszer a profi kluboknak nem fog megoldást jelenteni arra a finanszírozási gapre, ami ma van, lévén, hogy a profik költségvetésének 60-80 százaléka személyi kiadás. Ezt valószínűleg az EU nem fogja engedni, tehát nekik továbbra is probléma lesz, hogy hogyan találják majd meg a pénzügyi egyensúlyt, de egy biztos, hogy ami pénzt kapnak, azt utánpótlásra és pályára költhetik. Azt az MLSZ a licencrendszerrel fogja kikényszeríteni, hogy az NB I, NB II-es pályák rövid időn belül megfeleljenek az európai kultúra színvonalának, illetve a fogyasztói igényeknek, egyébként a szakmai igényeknek is, mert három éven belül az egy darab fűtött, alacsonyvezetett pályát kötelezően elő fogjuk írni, föntről lefelé haladunk, egy pálya/klub, NB I-ből indulunk, és NB II-ig érünk le. Erre három évet akarunk átmeneti időben engedélyezni mind a két osztályban. A stadionok építésébe tehát viszonylag gyorsan szeretnénk beavatkozni. Az NB I-es kluboknak három évre a teljes licencrendszerben előírjuk az összes ilyen követelményt. Nem akarom ismételni, Szilágyi úr tökéletesen elmondta, hogy mi a baj a pályákon; azt meg nem is említette, hogy a vendégszurkolóknak különösen élvezhetetlenek ezek a feltételek, ott még rossz minőségű vécé sincsen néha, úgyhogy ezekkel sajnos tisztában vagyunk, és azt gondolom, hogy ezt két éven belül fel fogjuk számolni. A fogyatékosokkal kapcsolatban pedig, nyilvánvaló, hogy ha hozzányúlunk egy pályához, akkor ezt a kérdést kezelni kell. Ez ma egy európai törvény: úgy új pálya nem épülhet, új pályafejlesztés nem történhet, hogy ezt a kérdést ne rendezzék.

Aelnök úr tette fel azt a kérdést, hogy a 2,2 milliárd, annak az elosztása arányos-e. Itt azt gondolom, hogy röviden azt tudom mondani, hogy azon a felületen, ahol elosztottuk, arányos. Minden eddigénél több csapat részesült ebből a pénzből, példaértékűnek tartom a

részesedést, de mindösszesen 25 csapat, miközben ezer csapat van az országban, tehát a válaszom nyilvánvalóan az, hogy akik ebből a pénzből kaptak, azok között arányos, akik nem kaptak, azok szempontjából abszolút aránytalan. Két dolgot tudunk erre - bár biztatásképpen - mondani. Egyrészt azt, hogy az adótámogatási rendszerből az MLSZ-hez bekerült pénzt azoknak a csapatoknak akarjuk adni, akik szakmailag alkalmasak arra, illetve kiérdemelnék ugyanazt a támogatást, amit most nem kaptak meg. Őket fogjuk megkeresni, és számukra - azt gondolom, hogy attól függően, hogy Brüsszelben mikor fogadják el a törvényt - szeptemberi folyósítással véget érő pályázatot fogunk kiírni, tehát lesz még egy pályázat az idén, amelynek forrása az adótámogatási rendszer, kifejezetten a megyei kiscsapatoknak, illetőleg azoknak az utánpótlásműhelyeknek, akik az előző pályázat feltételeinek már indulásnál sem felelhettek meg.

A másik válaszom az arányosságra, hogy az akadémiákkal kapcsolatban az elnökség olyan határozatot hozott a mostani pénz elosztásánál, hogy júniusra előírta nekünk, hogy dolgozzuk ki a jövő évi pályázati rendszer feltételrendszerét, amely megfontoltabb, arányosabb, és jobban kifejezi az országos érdekeket. Ma az akadémiák egy rendkívül aránytalan regionális elosztásban vannak. Az az öt akadémia, aki ebből részesült, az az ország bal kilijében helyezkedik el, és az ország közepe, déli része, keleti része ezekből a mostani pályázatokból nem részesült, elsősorban azért, mert nincsenek akadémiák ezeken a területeken, illetőleg a pontos fogalmazás az, hogy vannak akadémiák, de még nem olyanok, mint ezek az elit akadémiák. Tehát a gyulai akadémia, a kecskeméti akadémia, Kaposvár, nyilvánvalóan Debrecen is erre az útra fog lépni, amennyire tudjuk, de azt nyilvánvalóan látjuk, hogy fehér foltok vannak az ország térképén. Az MLSZ-nek az amatőr futballról és az utánpótlás-futballról való elgondolása országos gondolkodásmódú, egyetlen fehér folt sem lesz. A jövő évi pályázati kiírás fog arra gondolni, hogy az elmaradott területek felzárkóztatása legyen a minőségi szempont.

Most az történt, amit Nyilasi úr is említett, kifejezetten azokat a korábbi befektetéseket ismerte el ez a mostani rendszer, aki 3-4 éven keresztül magántőkéből befektetett ebbe az akadémiába, és azt, hogy a további működés feltételei meglegyenek, erre kapott az államtól most egy ilyenfajta támogatást.

Azt tudni kell, hogy ha az állam ezt a pénzt nem adta volna oda, akkor ezek az egyébként négy éve viszonylag jól működő akadémiák eléggé közel kerültek volna a működésképtelenséghez. Némelyik igen, a Honvéd akadémia például meggyőződésem, hogy ha ezt a pénzt nem kapja meg, akkor nem tudja már finanszírozni magát.

Nyilvánvalóan meg kell nézni, hogy miért és hogyan, de most egyértelműen az történt, hogy a korábbi minőségi munka elismerését támogatta az elnökség.

Visszaforgatják-e az akadémiák a pénzüket. Alelnök úr, erre azt tudom mondani, hogy a mai jogszabályok szerint igen, tehát a mostani átigazolási szabályzat és a sporttörvény ide vonatkozó passzusa alapján 4+1 százalék minden átigazolási pénzből az MLSZ-hez kerül, és az MLSZ ezt egy úgynevezett szolidaritási alapba helyezi, amely kizárólag az NB I-es, NB II-es egyesületek utánpótlására fordítható.

Mi a sporttörvény módosításához indítványoztuk azt, hogy ezt az értéket emelje fel a sporttörvény, nevesítse ezt 10 százalékra, és kizárólag utánpótlásra fordíthatóan tegye vissza. De azt gondolom, lehet ezt még fokozni, nem feltétlenül ebből az átigazolási pénzből, hanem egyéb üzleti megfontolásaink, ötleteink is vannak róla.

Egyetértek elnök úrral, hogy fordított volt a logika, esetleg bizonyos emberek fordítottan érvelnek. Főleg azt gondolom, hogy a rendőri szervek azok, akik azt fókuszálják, hogy rendet kell rakni a pályán, és majd akkor lesznek szurkolók. Én is azt gondolom, hogy nem. A szurkolókkal elég intenzív párbeszédben vagyunk, a szurkoló bizottság várhatóan jövő héten kedden, az elnökségi ülésen bizalmat kap és megszavazásra kerül.

Az elmúlt egy hónapban több alkalommal találkoztunk a szurkolókkal, ismerjük a gondolkodásmódjukat, ismerjük a szurkolói kártyáról a véleményüket, ismerjük a renddel és a rendtelenséggel kapcsolatos véleményüket. A szurkolók ellenére nem lehet rendet rakni. A szurkolók ellenére nem lehet hangulatot csinálni. Megértettük, velük közösen fogjuk kialakítani.

Tehát azt tudom mondani, hogy egyáltalán nem biztos, hogy szurkolói kártyát fogunk alkalmazni, hanem amit a szurkolói kártyával el szeretünk volna érni, azt szeretnénk esetlegesen más eszközzel elérni. Mondom: erre megvan a viszonylag együttműködő párbeszéd.

A beléptető rendszerre fordított pénzekről bajban vagyok, ha válaszolni kell. Én azt gondolom, hogy a kormány jó szándékúan azt mondta, hogy itt baj van, ezt meg kell csinálni, és azt hiszem, hogy 960 millió forint a belügyi kérdésekkel foglalkozó minisztériumnak a költségvetési szerepe. Azt tudom mondani, hogy ezt a pénzt el kellene költeni, mert különben visszamegy. Nyilvánvalóan úgy kell elkölteni, hogy az a fajta anomália ne alakulhasson ki, hogy valamit megépítünk, és egy év múlva lebontjuk. A stadionok korszerűsítése nem azt jelenti, hogy a stadionokat nullára lebontjuk és onnan felépítjük, a meglévő mai stadionoknak minél nagyobb applikációját fenn szeretnénk tartani, abba a beléptető rendszer úgy gondolom, hogy nem fölösleges és nem pénzkidobás. Online jegyértékesítés, gyorsabb beengedés, jegyszámlálás, média, kommunikációs adatszolgáltatás szempontjából azt gondolom, ez a beléptető rendszer alkalmas sok minden pozitív dologra is.

Azt hiszem, Vincze képviselő úr említette, hogy mit teszünk azért, hogy a testnevelők ott legyenek és jók legyenek. Azt tudom mondani, hogy három felületen gondolunk arra, hogy a legalsó szintű testnevelőket is megszólítsuk. Az egyik az, hogy csinálunk egy olyan képzési programot, ami összesen egy szombatot vesz igénybe, és a legalapvetőbb dolgokat tanítja vagy adja át tudásban, és ezt ajánljuk minden testnevelőnek, hogy minden évben egyszer vegyen részt rajta. Ezt mi ingyenesen fogjuk nyújtani, az ezzel kapcsolatos összes szervezési, utazási, stb. költségeket az MLSZ át fogja vállalni.

A Testnevelési Főiskolával van egy tárgyalásunk, hogy ugyanezen a felületen, ugyanazoknak az embereknek ők is adjanak egy alapismeretet. A harmadik pedig: az ELTE-vel van egy tárgyalásunk, akik ugyanezeket az embereket nem annyira sportfizikai ismeretekre, hanem a gyerekekkel való foglalkozás ismereteire szeretnénk ugyanilyen gyors talpalón, nagyon rövid távú képzésben részesíteni. Mindegyik területen tananyagot is készítünk, amelyet elektronikusan, interneten fogunk terjeszteni, és a D-licenz tananyagát, ami a legalacsonyabb szintű, azt lehet mondani, hogy az amatőr edzőknek szánt képzés, legyártottuk, és minden település felé leküldtük.

Tehát egy ilyen átfogó, ismeretátadó, és főleg az ezzel járó erőfeszítések terhére levevő magatartással próbáljuk elérni, hogy minél több pedagógus foglalkozzon ezzel a kérdéssel. Hozzáteszem, hogy a szervezetrendszerbe, piramiselvbe belépő pedagógusoknak anyagi elismerése is lesz, és magának a foglalkoztatásoknak, a megszaporodott tornák, amit Nyilasi úr ék fognak szervezni, a hétvégi tornák, azt gondolom, ezeknek pedig az erkölcsi elismerése lesz más, mint a múltban volt.

Azt gondolom, ahhoz is, hogy valakinek kedve legyen pedagógusnak lenni, hozzájárul, ha megoldjuk az öltözőproblémát, a melegvíz-problémát, a pálya minőségének a problémáját, élmény lesz játszani ezeken a mini pitcheken és élmény lesz ott a gyerekek felügyelőjének lenni.

Azt hiszem, hogy Varga úrnak a versenyképesség vagy felzárkóztatás arányára vonatkozóan részben válaszoltam a Szilágyi úr kérdésére tett észrevétellel, és egyértelműen azt tudom mondani, hogy szeretnénk centrumokat fejleszteni. A mi elképzelésünk - ez még szakmai bizottság által majd megvitatásra kerül - az, hogy az országban létszámarányosan, a gazdálkodási racionalitással arányosan legyen valamennyi központ. Nem akarom azt

mondani, hogy ez 7 vagy 10, valószínűleg nem 20, és valószínűleg nem 5, hanem valahol a kettő között, és ezek a központok az eddigi eredmények alapján, a lakosság alapján egyfajta hálózati központokká fognak válni. A jövő évi pályázati kiírásnál egy akadémia önállóan nem fog pénzt kapni, hanem úgy tud pályázni egy akadémia, hogy megnevezi, hogy melyik az a 20-25 kis egyesület, akivel ő együtt akar működni, megmutatja az együttműködési szerződést, annak a tartalmát, és azt is megmondja már a pályázatnál, hogy milyen anyagi eszközökkel vagy erkölcsi eszközökkel fogja segíteni ezeket az utánpótlás-hálózatokat.

A leghátrányosabb helyzetű kistérségek értelemszerűen így fognak szerepelni, és azt gondolom, hogy nyertesei lesznek a jövő évi szempontrendszernek, és az önrész, amit mondtam, az értelemszerűen nem vezethet oda, hogy egy leghátrányosabb helyzetű kistérség ne építhesse meg a pályát, ha ott arra nagyon szükség van. Tehát azért ennyire nem lesz ez az önrészrendszer szigorú.

A debreceni stadionra nem reagálnék, azt gondolom, hogy az érthető. A Puskásra, hogy hogyan áll, talán Czene urat lehetett volna bővebben vagy Bánki Eriket megkérdezni, én nem nagyon tudom a Puskást, de azt tudom mondani, hogy szakmailag az MLSZ vezetése összerakta, hogy milyen stadionra van szükség, azt a preferenciát is, hogy milyen létszámú stadionra, ezt mi átadjuk az illetékes minisztériumnak, úgyhogy készen áll. Amennyire tájékozott vagyok, az ezzel foglalkozó minisztériumi kollégák nagy erővel dolgoznak ezen. Tehát itt reálisan 2013-14-ben lehet, hogy lesz stadion.

A Liga Kupával egyetértünk, nem jó, felül kell vizsgálni. Hogy az a megoldás, hogy megszüntetni vagy valahogy visszaadni a rangját, becsületét, ez az utóbbi a nehezebb járható út. Közelebb áll most a gondolkodásunk ahhoz, hogy elég egy kupa, legyen ez a Magyar Kupa, állítsuk az ő tekintélyét is vissza. Szét van aprózva, és valószínűleg a Liga-kupa a nem játékos felnőtteknek és a fiataloknak a területe volt, ez nem jó.

A létszámok: a csapatok NB I-esre, NB II-esre tettek kísérletet a szakmai bizottságnál, végül is a „maradjon úgy, ahogy van” elv győzött. Én személy szerint nem vagyok feltétlenül sportszakember, de azt gondolom, hogy nem ez a fő kérdés. Tehát lényeges kérdés, gazdasági összefüggései vannak, és hogy egy versenyen hány résztvevő van, nyilván a verseny erősségét is azért méri vagy mutatja, de nekünk ott bent, olyan embereknek, akik már sok évtizede ezzel foglalkoznak, az a tapasztalatunk, hogy nem ez a fő, hanem amit Nyilasi úr fog csinálni. Ha tőle kijönnek a tehetségek és a külföldiek kimennek a csapatokból, és magyar tehetségek, 18-20 évesek töltik meg a csapatokat, akkor 16-18 12 fős NB I és egy 18-as vagy két 16-os NB II ugyanolyan erős lesz.

Azt, hogy nyissunk más sportágak felé, értettük, megtesszük. Megmondom őszintén, annyira el vagyunk foglalva a saját problémáinkkal, hogy ez már egy olyan pluszterhelés, amire az elmúlt időben nem fordítottunk figyelmet, de azt gondolom, hogy az öt látványsport a minisztérium által időnként össze van terelve, úgyhogy előbb-utóbb ki fog alakulni az együttműködés. Azt tudom mondani, hogy a legalsóbb programunk az óvodás program, ott a Jakabházy úrral van egyfajta rendszeres párbeszédünk, aki egy oviprogramot akar csinálni, nem a foci számára, hanem a sport számára, ilyen mozgáskoordinációs gyakorlatokat szeretne a játszótérre kicsábított 3-6 éves gyerekeknek nyújtani. Azt gondolom, hogy ez egy közös platform ahhoz, amit Hoffman úr is említett.

A bundával kapcsolatban: ez nagyon egyértelmű, én azt gondolom, hogy az új MLSZ-nek vannak alapelvei, amit nagyon nem akar hangoztatni, mert nem beszélni kell róla, hanem csinálni a dolgokat, és egyelőre 7 hónap után ott vagyunk, hogy eredményeket még mindig csak keveset tudunk mondani, inkább elképzeléseket. Alapelv: aki a pályán megüti a játékosársát, az a legsúlyosabb büntetést kapja - ez ma három év -, aki a pályán egy játékvezetőt megüti, leköpi és a többi, a legsúlyosabb büntetést kapja, és aki bundabotrányba keveredik, a legsúlyosabb büntetést kapja. Azt lehet mondani - nem mondanám hangzatosan ezt a zéró toleranciát, mert talán nem értelmezhető -, hogy nem vacillálunk, nem bocsátunk

meg; a legsúlyosabb büntetéssel szeretnénk jelzést adni, hogy ez a futballpályákra nem illik, és a mai MLSZ-vezetés nem partner semmi ilyen dologban.

A külföldiekkel és a magyarokkal kapcsolatban Nyilasi úr már jelezte, hogy az UEFA az EU-szabályok alapján nem engedi meg. Egyáltalán, a magyar labdarúgásban, a magyar NB I-ben csak azokat a szabályokat lehet alkalmazni, amit az UEFA alkalmaz. Az UEFA ezt a szabályt nem tudja átvenni, de nem azért, mert Platini úr nem akarja, hanem azért, mert nagyon egyértelmű üzenetet kapott Brüsszelből: ez a szabad munkaerő-áramlás törvényébe ütközik. Két dolgot tudunk tenni: az egyik az, hogy ami nem ütközik, azt alkalmazzuk. Ma van olyan külön szabály, hogy bármilyen eseménysorozatra, például a kupára egy 25 fős keretet kell megadni, és abban már meg tudjuk határozni, hogy abban legalább 8 hazai játékosnak kell lenni. Ez egy első lépés; tudom, hogy ez nem nagy dolog, de ez már mutat valami felé. Ami ennél határozottabb - és ha nem tudok tiltani, akkor viszont ösztönzők -, benne van a stratégiában, a részletesben bővebben, a szűk stratégiában csak szempontként, hogy pénzzel akarjuk támogatni a magyar játékosok szerepeltetését. Magyarán az a csapat, ahol megfelelő nagy számban szerepelnek hazai játékosok, a különböző pénzelosztásban előnyben fog részesülni, és nem himihumi 2 ponttal többet kap, hanem súlyos milliókat lehet azáltal nyerni, ha magyar játékosokat, a saját akadémiában nevelt játékosokat szerepeltet.

Szalay úr: az üzlet mikor lesz. A mi stratégiánk elvileg azzal számol, hogy tíz év után meg kell vizsgálni annak lehetőségét, hogy az állam ezzel az adótámogatási rendszerrel és a közvetlen támogatással ki tud-e szállni. Én azt gondolom, hogy egyébként az utánpótlásból és az infrastruktúrából nem tud kiszállni, mert annak nem tudjuk a pénzügyi fedezetét megteremteni, de oda el kell jutni, hogy a versenysportágakat, a versenyegyesületeket ne az állam támogassa. Közgazdászként elég alaposan tanulmányoztam ezt: Magyarországnak azért elég rossz lesz erre az esélye. Olyan geográfiai és olyan lingvisztikai környezetben vagyunk, hogy gyakorlatilag üzletileg meglehetősen korlátozottak a lehetőségeink. Csak arra gondolok, hogy egy tévétársaságtól elérhető árbevétel a magyar nyelvű közvetítésekkel nagyon minimális. Én azt gondolom tehát, hogy szembe kell nézni a ténnyel, hogy lehetséges, hogy soha nem fog, az állam valamilyen mértékű finanszírozására szükség van, de én azt gondolom, hogy ennek a közgazdasági filozófiája megvan. Az Erik is, más képviselőtársak is elmondták, hogy itt nem a fociról, hanem az életmódról van szó, arról, hogy a drog, az unalom, a számítógép, az árnyékos szoba felületéből kivigyük az egészséges levegőre a gyerekeket, barátok közé vigyük őket, kollektívát alkossanak, egy életszemléletet alakítsanak ki, már fiatal korukban legyen egy fegyelmességük és a többi. Azt gondolom, hogy ebbe az állam beleteheti azt a pénzt, amit beletesz. Megint azt mondom közgazdászként, hogy makropénzügyi szempontból az a pénz, amit itt remél a mi sportágunk, az egy statisztikai hiba egy éves költségvetésnél, úgyhogy nyilvánvalóan az egyesületeket rá kell kényszeríteni, hogy használják el az összes üzleti lehetőséget, de én azt gondolom, hogy nem rossz irány, amit a mai kormány elhatározott, hogy ilyen nagyságrendben megváltoztassa a pénzügyi kilátástalanságot ebben a sportágban.

A sportért való felelősség, illetőleg a pénz nyomon követése: teljesen egyetértek Szalay képviselő úrral, de a másodikban borzasztó félelmeim és aggályaim vannak, tehát ahol a pénz nyomon követéséről beszélünk. Azt tudom mondani, hogy az a pénz, amit a Labdarúgó Szövetség költ el, garantálom, hogy minden-minden kívánalomnak meg fog felelni, az a pénz, ami viszont az országban a nem tudom, hányadik térségben használódik fel, ott kell az, amit én az öt céloim között említettem, hogy becsületessé kell válni a sportágunknak. Nyilván minden eszközzel élni fogunk, a nagy pénzeket felügyelni fogjuk, a minisztérium egy nagyon komoly ellenőrzési rendszert dolgozott ki a támogatási pénzekre, de még a saját pénzzel is tisztességesen kell bánni, a saját pénzből se szabad zsebbe fizetni, a saját pénzből is az ekhós adózást kell alkalmazni és a többi. Nagyon őszinte vagyok, ettől félek a legjobban, hogy lesz-e elég figyelmünk, bátorságunk és erőnk azt mondani, hogy te megint csaltál, de össze kell

fogni, mert különben összeomlik az egész kártyavárként; az egész társadalom azt fogja mondani, hogy nem jár a focinak pénz, ha azt látják, hogy lopunk, csalunk, hazudunk.

Az edzőképzéssel kapcsolatban: ez az egy pont, amiben nem a magam, hanem Mezey úr véleményét mondom, nagyon egyértelmű: az UEFA-edzőképzés licencrendszerét szeretné a profi edzőknél előírni. Valami közeledés van abban, amit képviselő úr kért, a mai pro licencbe beépítettük a TF-et. Múlt héten indult a Soros pro licenc tanfolyam, abban megfelelő óraszámban, körülbelül egyötöde a teljes képzési időnek, a TF a saját maga által összeállított tematikával beszállt. Ez nem az, amit kért képviselő úr, de azt gondolom, hogy ha az a szándék, hogy a TF-fel szorosabb legyen az együttműködés - egyébként én erre hajlok, mert a rektor úrnak felajánlottam, hogy kössünk együttműködési megállapodást -, akkor ebben még van tennivalónk.

Minden kérdésre válaszoltam, egy dolgot szeretnék még mondani, elnézést kérek. Sok minden elhangzott, hogy mi a mi ellenségünk, nehézségünk, egy nem: a televízió. Nagyon nagy ellenségünk és nagyon nagy szövetségesünk a televízió. Nagyon nehéz megtalálni a helyes arányt, de ma úgy látjuk, hogy az a borzasztó sok, nagyon jó minőségű tévéközvetítés, ami az európai tévékből elárasztja a hétvégeket, az, hogy egy hétvégén öt NB I-es meccset közvetítenek, ma a nézőtérrel elszívja az erőt, ugyanakkor az előbbi kérdésnél jeleztem, hogy az egyik bevételi forrás, ha a tévé többet ad. A tévé akkor ad sokat, ha sokat közvetít; ha sokat közvetít, akkor félek, hogy egyelőre a kényelem erősebb, úgyhogy ebben a kormánynak, az államnak komoly szerepe van. Az, hogy hét sporttévé van ma Magyarországon - Németországban egy sincs, de más országokban is legfeljebb egy -, és hét sportcsatorna árasztja el a sportközvetítésekkel a hétvégét, az, hogy az MTV-n nincsen, miközben a Digi TV-n van, azt gondolom, hogy ez a sport érdekeit, sajnos, nem szolgálja ki. Úgy tűnik, hogy itt a piaci erők, a piaci verseny olyan következtetéseket is a felszínre hoz, amely nem szolgálja ezt a stratégiát. Én rendkívül tiszteltem a tévétársaságokat, és a Sport TV az egyik legnagyobb szövetségesünk az utóbbi egy évben, de azt hiszem, velük is meg kell tárgyalni azt, hogy mik a jó arányok, és vagy üzletileg tudunk megállapodni velük, vagy az államnak kell ebben szabályozni a feltételeket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen, főtítkári úr. Valóban nagyon alapos, és minden kérdésre választ adott. Azt gondolom, hogy ez is azt mutatja, hogy ez a program, amit elénk hozott, kellően megalapozott, hiszen minden olyan részletkérdést, amely itt a képviselőtársaim részéről felmerült, az MLSZ már korábban végiggondolta, illetve a társadalmi vita során, ami itt a program pontosítása és véglegesítése kapcsán megtörtént, nyilván még ezek a szempontok előkerültek, és olyan javaslatok jöttek, amelyeket bele lehet építeni ebbe a programba.

Azt gondolom, hogy mindannyiunk közös érdeke, hogy sikeres legyen ez a program, és amit a program alcíme is meghatároz, hogy „Úton Európa élvonalába”, azt gondolom, hogy teljesíthető. Ha néhány számot összevetésként megnézzünk, hogy ma a világranglista első tíz helyezettje között van két olyan ország, az egyik Portugália, aki népességében nagyjából ugyanannyi, mint mi, a másik Horvátország, akik feleannyian sincsenek, ha melléteszem a GDP nagyságát, akkor Horvátország ugyanott van, mint mi, Portugália mondjuk nagyjából kétszerese a miénknek, nem elérhetetlen. Tehát egy jól szervezett, tudatos stratégiával és mellette egy olyan állami szerepvállalással, amiről itt most már többen beszéltek, és az egész labdarúgás kifehérítésével, és valóban, amit nagyon fontos ötödik pontként főtítkári úr meghatározott, az erkölcsi alapok visszaállításával, azt gondolom, hogy valóban sikeresek lehetünk.

Öszintén remélem azt, hogy a stratégia befejezéséig sikerül az a nagy álom, hogy valamelyik nagy világversenyre a válogatott is ki tudjon jutni. Az a szakmai munka, ami elindult, és ami az utánpótlás-korosztályok felvitelét fogja jelenteni majd nyilván a felnőtt

korosztályba, és a beépítésüket a felnőtt válogatottba, az meg kell hozza majd ezt az eredményt.

Úgyhogy én sok sikert kívánok a munkájukhoz, és nagyon remélem, hogy amit elhatároztak, azt véghez is tudják vinni. Azt gondolom, hogy ebből mindannyian profitálhatunk közösen.

Köszönöm szépen még egyszer, hogy az anyagot átküldték és a bizottsági ülésen részt vettek. Lezárjuk a harmadik napirendi pontunkat.

Tájékoztató a 2011. évi kajak-kenu-világbajnokság szervezési előkészületeiről

Áttérünk az utolsó napirendre, amelyben meghallgatunk egy tájékoztatást a kajak-kenu-világbajnokság szervezési előkészületeiről. Megkérném majd a Kajak-Kenu Szövetség elnökségét, hogy fáradjanak be és üljenek az asztalhoz. *(Rövid szünet.)*

Folytatjuk munkánkat, és megkezdjük a negyedik napirendi pont tárgyalását, amelyben egy tájékoztatót hallgatunk meg a 2011. évi kajak-kenu világbajnokság szervezésének jelenlegi állapotáról. Köszöntöm a bizottság előtt Baráth Etele elnök urat, Gyulai Zsolt alelnököt, aki a marketing-területért felel, Schmidt Gábor főtitkár urat, aki egyben a szervezőbizottság elnöke, illetve Vékássy Bálint urat, aki a szervezőbizottság versenyigazgatója.

Írásban előre megkaptuk részben a szervezőbizottság tájékoztatóját, illetve az államtitkárság tájékoztatóját is, úgyhogy arra kérném majd az urakat, hogy egy tízperces szóbeli kiegészítéssel vezessék fel a napirendet, és aztán képviselőtársaim kérdéseire válaszoljanak.

Dr. Baráth Etele szóbeli kiegészítése

DR. BARÁTH ETELE, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség elnöke: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Képviselő Urak! Kedves Kollégák! Abból a tíz percből én csak másfél percet szeretnék elragadni. Az egyetlen igazi, amit mondanék, az az, hogy itt, a bizottság előtti első beszámolómnak a világbajnokság előkészületeiről szóló tájékoztatót követően a feltételeink rendeződtek. Én igazából véve semmi mást nem szeretnék, mint köszönetet mondani a bizottság támogatásának, hiszen ennek a támogatásnak köszönhető is volt az, hogy mind az állami, mind a parlamenti politikai és más segítséget megkaptuk, ami anyagiakban is kifejeződött. Tehát mind a verseny megrendezéséhez, mind pedig a műszaki feltételek biztosítását úgy néz ki, hogy most már ha igaz, akkor a tegnapi döntés kapcsán a közbeszerzések is megindulhatnak, tehát a feltételrendszer valóban a tervezetteknek megfelelően megvalósulhat.

A másik, amit mondanék, hiszen magáról a világbajnokságról, a szervezésről a főtitkár úr részletesebben beszámol, az az, hogy én tisztelettel szeretném kérni a Sport és turisztikai bizottságot arra, hogy ha esetleg az október hónap folyamán, valamikor arra még volna ideje, hogy „nemcsak” a világbajnokság kérdéseire, tehát nem a világbajnokságra kiélezve, hanem a magyar kajak-kenu sport helyzetét, távlatait, perspektíváját tekintve is egy beszámolót tarthatnánk, az nagyon-nagyon megtisztelő volna. Hiszen az elmúlt években kidolgoztunk egy olyan – és lassan ennek befejeződnek a munkálatai – stratégiát, koncepciót, ami megítélésünk szerint a magyar sport egésze számára izgalmas lehet, nemcsak a sport eredményessége tekintetében, hanem a sportok kapcsolódása a turizmushoz, a környezetvédelemhez, általában a különböző fejlesztési kérdésekhez, más sportágakhoz is.

Tehát számunkra nagyon megtisztelő lenne az, ha minket a bizottság meghallgatna, és szeretnék kérni ennek egy lehetőségét majd ebben a rövidebb jövőben. Lejárt az időm, nagyon sokat humorizáltunk parlamenti képviselő koromban, hogy lejárt az időm, de most ténylegesen átadnám a szót Schmidt Gábor főtitkár úrnak.

Schmidt Gábor szóbeli kiegészítése

SCHMIDT GÁBOR, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség főtitkára: Én is nagy tisztelettel köszöntöm a bizottságot, és köszönjük szépen a lehetőséget, hogy immáron második alkalommal tudunk tájékoztatást adni a világbajnokság szervezésének alakulásáról.

A legutolsó beszámolónk óta jelentős idő telt el, és természetesen a szervezőbizottság annak rendje és módja szerint megkezdte az előkészületeket, hogy méltó módon tudjuk fogadni az idelátogató, reményeink szerint közel 90 ország több mint 2 ezer versenyzőjét augusztus 17-21-e között a Maty-éri Olimpiai Központban.

A szervezőbizottság végül is összeállt, itt egy rövid ábrát el is küldtünk, és ezt most meg is mutatjuk. Ebből is látható, hogy egy nagyon összetett munka egy ilyen világbajnokságot sikeresen megszervezni. Azt gondolom, hogy kollégáimmal azon dolgozunk, hogy e tekintetben minden rendben legyen.

Azt gondolom, hogy a világbajnokság végső sikere három fő pilléren nyugszik majd. Az egyik maga a vb szervezésének, a szervezőmunkának a pénzügyi háttere. Azt gondolom, hogy ez a pénzügyi háttér teljes mértékben adott a sikeres rendezéshez. Egyrészt a NEFMI-támogatás, ami 325 millió forint, amely szerződés aláírása folyamatban van, a Szegedi Önkormányzat 50 millió forinttal támogatja a rendezést, a szponzorációból származó bevételeink a tervek szerint 80 millió forintot tesznek majd ki, a részvételi díjakból 260 millió forint várható, és a tervezett jegyértékesítési bevétel 45 millió. Tehát ez nagyságrendileg 750 millió forintos bevételt jelent majd, amely úgy gondoljuk most, hogy megnyugtatóan biztos hátteret ad a szervezési munkára.

A másik fontos pillére a háromból a létesítményháttér. Ezúton is szeretném megköszönni a kormány extra támogatását, amit 450 millió forint értékben a Nemzeti Sportközpontok a Maty-éri beruházásokra tud majd fordítani. Ebben a tekintetben folyamatos egyeztetésben vagyunk a Nemzeti Sportközpontokkal. Itt mi végigvettük, hogy melyek azok a tervezett beruházások, amelyeket közösen előkészítettünk, gondolom, esetleg Víg László úr majd kiegészíti, ha valamit esetleg nem raktunk fel erre az ábrára.

A harmadik sikerkritériuma ennek a világbajnokságnak, erre nem áldoztunk külön diát, de talán az egyik legfontosabb, hogy a magyar csapat hogyan fog szerepelni, hiszen tudjuk azt, hogy komoly a várakozás a kajak-kenu sportággal kapcsolatban nemcsak a világbajnokság, hanem később az olimpia tekintetében is. Azt nem győzzük hangsúlyozni, hogy ez a világbajnokság egy olimpiai kvalifikációs világbajnokság, a kvóták 80 százaléka itt fog majd eldőlni, de utánam következően Gyulay Zsolt alelnök úr azért egy rövid esélylatolgatást mindenképp meg fog tenni itt a bizottság előtt.

A mai napig, már azóta is, amikor ezt a prezentációt kiküldtük, bővült az országok száma, jelenleg 44 ország több mint 1000 versenyzője jelezte már a részvételét, úgyhogy azt gondolom, hogy a tervezett 90 ország mindenképp teljesülni fog. Ahogy már korábban is mondtam, a szervezőbizottság folyamatosan dolgozik, decemberben kimentek az országokhoz a meghívók, elindítottuk az on-line nevezési és szállásfoglalási rendszert a kajak-kenu életben először - ilyen komoly informatikai rendszer még egyik országban sem volt -, elindult a világbajnokság magyar és angol nyelvű honlapja, ahol már most megtekinthető minden olyan információ, amely segítheti a versenyzők tájékozódását, és szép lassan a kitűzött ütemtervünk szerint haladunk, hogy augusztusban minden rendben legyen.

Már a múltkori meghallgatáson is szó volt a televízió-közvetítésről. Az esemény host broadcastere a Magyar Televízió lesz az EBU-val kötött ICF-szerződés értelmében. A televízió-közvetítés technikai feltételeinek egyeztetése folyamatosan zajlik. Mi mindenképpen szeretnénk 2006-hoz hasonlóan egy nagyon professzionális közvetítést hozni ismét. Akik talán még emlékeznek rá, azok tudják, hogy 2006 után Pekingben egyértelműen azt kérte az Olimpiai Szervezőbizottság, hogy a magyarországi 2006-ban bemutatott technikai arzenál vonuljon fel, ami nekünk nyilvánvalóan egy nagyon nagy megtiszteltetés volt. A

világbajnokság kommunikációját két lépcsőben tervezzük: májusban indul az első kampány, május 15-én kezdődik a jegyértékesítés, és utána pedig júliustól kezdődően indul a második kampány, amivel nyilvánvalóan szeretnénk minél többekhez eljutni, hogy egyrészt ott legyenek a Maty-éren, vagy leüljenek a televízió-képernyők elé. 11 ezer ülőhellyel számolunk a Maty-éren, ez is egy kicsivel több, mint 2006-ban volt, reményeink szerint ez megtelik szurkolókkal, és ez is segíti majd a csapatot és a minél színvonalasabb versenyt.

A világbajnokság arculatában az eddigi években tőlünk megszokott kis rendhagyó módot választottunk ezúton is: szeretnénk egy kicsit a zene és a sport kapcsolatát hozni egy fiatalos, lendületes kampánnyal, hiszen nyilvánvaló, hogy nemcsak az a cél, hogy egy sikeres világbajnokságot szervezzünk, hanem hogy minél több fiatalnak mutassuk meg azt, hogy igenis, érdemes sportolni, érdemes bekapcsolódni a mindennapos mozgásba, és nyilvánvaló, hogy mi is arra számítunk, hogy a világbajnokságnak ilyen pozitív hatása is lehet, és minél többen válasszák majd ezt a vízi sportot magukénak. Az arculat látható itt, a kampány munkacíme: „kajak-kenu, rock'n roll”. Én azt gondolom, hogy ez egy olyan kampány lesz megint, amire nagyon sokan oda fognak majd figyelni. Igyekeztünk beazonosítható színeket, arculatot találni, ez eddig nagyon kedvező fogadtatásra talált. Túl vagyunk már több rendezvényen, köztük a nagy sikerű „Utazás” kiállításon, ahol önálló standdal vettünk részt; ez is nagyban segítette az előkészületeket. *(Bánki Erik távozik az ülésteremből.)*

Véglegesedett a világbajnokság időrendje. Már biztosan tudható, hogy - szintén a kajak-kenu sportág történetében először - három napon rendeznek majd döntő futamokat a világbajnokságon, háromszor avatnak majd világbajnokot, pénteken, szombaton és vasárnap is, úgyhogy én mindenkit csak invitálni tudok, hogy legyenek ott velünk együtt Szegeden 2011. augusztus 17-21. között. Egy nagyszabású megnyitó ünnepséggel készülünk a Dóm téren, és utána pedig csütörtök reggeltől, illetve már szerda délutántól a versenyzők átveszik az uralmat a Maty-éren, és reményeink szerint olyan eredmények is születnek majd, amire mindannyian büszkék lehetünk. Ennyi kiegészítést tettem volna; természetesen a kérdésekre válaszolunk.

(Az elnöklést Szalay Ferenc, a bizottság alelnöke veszi át.)

ELNÖK: Köszönjük szépen. Gyulay úr!

Gyulai Zsolt szóbeli kiegészítése

GYULAY ZSOLT, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség alelnöke: Tisztelt Elnök Úr! Tisztelt Bizottság! Rövid kiegészítést szeretnék tenni annak a tekintetében, hogy amikor legutóbb itt voltunk, akkor nagyon kedvező fogadtatásban részesültünk, és azt gondolom, hogy az azóta eltelt időszakban szerintem majdnem minden olyan kívánságunk teljesült a rendezéssel kapcsolatban, ami a sikeres világbajnokság megrendezését biztosítja.

Azt gondolom, hogy egy sportág szempontjából, főleg egy olyan sportág szempontjából nagyon szükséges az állandó hazai jelenlét és a sikeresség, hogy talpon tudjon maradni, és azt hiszem, hogy ez a világbajnokság is azt a célt fogja szolgálni, hogy 1998 és 2003 után egy nagyon sikeres hazai világbajnokságot rendezzünk. Ez azért nagyon fontos, mert az elnök úr már említette, hogy szeretnénk visszajönni a bizottság elé, hiszen immár előre gondolkodunk, szeretnénk a London utáni időszakot megtervezni, hiszen a hazai világbajnokságok és az olimpiai sikerek nagyon fontosak abban, hogy az utánpótlást és a gyerekeket mennyire tudjuk vonzani a sportág felé. Ezért is nagyon jó a fiatalos kampány, a hazai sikerek és a hazai rendezésű világbajnokság. Ezért is köszönjük a bizottságnak és mindenkinek, aki segítette azt, hogy mind a létesítményben, mind pedig az állami támogatásban egy olyan összeghez jutottunk, ami biztosítja egy sikeres világbajnokság rendezését. Jólesett az elmúlt hetekben olvasni, azt hiszem, Ronald Rauhe, a németek

sztárkajakosa nyilatkozott, hogy mennyire irigyli a magyarokat mind az eredményekben, mind a versenyzők helyzetében, mind pedig azért, hogy a sportág hogy van megbecsülve Magyarországon, és ezért tényleg büszkék vagyunk. Amit múltkor is említettünk, nem egy olyan sportágról van szó, amely épphogy megtúrt az olimpiák műsorán, hanem a tizedik legnézettebb sportág, és nem utolsósorban szerintem a magyar közvetítés és a magyar közvetítési módszer szerint, ami remélhetőleg a világbajnokságon és Londonban is meg fog valósulni.

Néhány mondat csak a várható eredményekről, mert szerintem mindenkit nagyon érdekel, nagyon sokan szeretnék lemenni, és szeretnék magyar sikereknek tapsolni természetesen. Említette Gábor, hogy először háromnapos a világbajnokság programja. Szeretnék beosztani, tehát minden napra szeretnék kettő aranyérmét prezentálni. (*Derültség.*) Ez már meg van tervezve, úgyhogy gyakorlatilag nem szeretnék ettől a programtól eltérni; minden, ami ezután jön, az természetesen bónusz. Sokan kérdezték, hogy Janics Natasa kiesése mennyit jelent, vagy hogy esetleg mennyire hátráltatja az eredményességet. Azt gondoljuk, hogy Natasát mind a párosban, mind a négyesben tudják versenyzők pótolni, és mint tudják, országra szerzünk kvótát, tehát gyakorlatilag nem fog sérülni a kvótaszerzés. Azt gondoljuk, hogy Natasa a 200 1-esben, illetve az 500 1-esben esélyes, de egyesben is vannak olyan emberek, akik tudják helyettesíteni. A női szakágtól mindenképpen aranyérmeket várunk, minimum kettőt, de remélhetőleg többet. A férfi kajakban is, azt gondolom, hogy nagyon jó eséllyel indulunk, főleg a kvótaszerzés miatt, és szeretnék végre egy egységes, a legjobb magyar nemzeti négyessel kiállni, hiszen az elmúlt időszakban nagyon sokat edzettek a fiúk, és úgy néz ki, hogy kikristályosodik az a négy kajakos, aki méltóképpen tudja képviselni Magyarországot ezen a világversenyen, és Vajda Attilának a kenu szakágban is nagyon biztató formát mutatnak, úgyhogy azt gondolom, hogy mindenki, aki ellátogat Szegedre, vagy a tévé képernyőjén keresztül kíséri figyelemmel, az remélhetőleg büszkén fog nemcsak a rendezés, hanem az eredmények miatt is figyelni ránk. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Van-e bárki, aki még ki akarná ezt egészíteni? (*Nincs jelzés.*) Kérdések, hozzáfűznivalók, vélemény a bizottság tagjai részéről? (*Jelzésre:*) Alelnök úr!

Kérdések, hozzászólások

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Köszönöm szépen a szót. Mint az előző találkozónkon is elmondtuk, a verseny megrendezése maximálisan támogatandó, mivel valóban jelentős eseményről van szó, és a verseny megrendezése segíti a kajak-kenu, mint kiváló magyar sportág hírének erősítését, viszont a vb kapcsán felmerült különböző dolgok az egész magyar sportra levetíthetőek. A NEFMI által készített anyag kiválóan megállapítja, hogy az elmúlt években az Olimpiai Központ kiszolgáló létesítményeire, fejlesztésére minimális összeg került felhasználásra, tehát sajnálatos módon ez az összes olimpiai központra igaz. Az olimpiai központok állapota nem felel meg semmilyen nemzetközi követelménynek év közben, tehát a szegedi központ a többi központhoz képest még jobb állapotban is van, köszönhetően a viszonylag sok megrendezett versenynek. Sajnos, a 2011-es kajak-kenu-vb megrendezés is követi az elmúlt évtizedek rossz szokásait, hogy a létesítmény fenntartására, üzemeltetésére év közben az állam nem biztosít kellő nagyságú forrást, illetve nem teszi lehetővé kellő mértékben az üzleti életből jövő pénzügyi források felhasználásának lehetőségét. Ezt a múltra mondom, tehát azért is vetem fel, hogy a jövőben esetleg ne így legyen, és egy olyan létesítményben, mint amilyen a szegedi is, ahol a mindennapi üzemeltetési feladatok akadályba ütköznek, elég merész dolog egy ekkora és ilyen jelentőségű világversenyt rendezni. Ez csak úgy lehetséges, hogy százmilliókért, mint ahogy itt is történt,

az utolsó pillanatban versenyképesé tesszük a létesítményt, vendégszobákat építünk, akadálymentesítünk, és ezt most nem kell itt ecsetelnem, hogy mennyi teendője volt a Szövetségnek.

Azzal senki sem törődik, hogy az Olimpiai Központ mindennapi élete nehézségekbe ütközik, ha a folyamatos, akár minimális létesítményfejlesztés megvalósulna, akkor nem lenne szüksége hirtelen ekkora mennyiségű pénzre, a válogatott folyamatosan jobb körülmények között tudna edzeni, nem mellesleg senkinek nem kellene izgulnia, hogy az utolsó pillanatban elkészülnek-e a várva várt fejlesztések a területen. A költségvetést sem terhelné meg hirtelen ekkora mértékben.

Tehát röviden: Magyarországon az a helyzet, hogy világversenyeket rendezünk nagyon sok pénzért, viszont semmit nem költünk létesítményeink folyamatos fejlesztésére, de még fenntartására sem. A jövőben ezt mindenképpen meg kellene változtatni, hogy racionalizáljuk a sportlétesítmények működését, hiszen akkor a jövőben ez sokkal jobb lenne.

Még egy fontos rész, hogy a kormányhatározat 450 millió forintot átcsoportosított, és a forrás a fent jelzett előirányzatra rendelkezésre is áll. Véleményem szerint ez túl későn történt meg. Tehát az NSK műszaki személyzete szinte emberfeletti munkára van kényszerítve a rövid határidő miatt, a pénzt jóval korábban, lehetőleg már az ősz folyamán szerintem át kellett volna csoportosítani. Mivel ez nem történt meg időben, ezért a közbeszerzési eljárásokat sem tudták időben kiírni, és az NSK-nak azonnal meg kellene kapnia a kiírt összeget, különben problémák is lehetnek akár, és jó lenne elkerülni azt, és mi a véleményük erről, remélem, nem fordulhat olyan elő, mint mondjuk a 2006-os úszó EB-nél, hogy még két nappal a verseny előtt betonozták és burkolták a medencéket.

Tehát azt szeretném kérni itt a bizottságtól és a kormánytól is, hogy először is hosszú távra próbáljuk meg azokat a létesítményeket állagmegóvásban és fejlesztésben folyamatosan pénzt juttatni erre, vagy ha ilyen nagyobb világversenyeket rendezünk, akkor minél gyorsabban bocsássuk a rendelkezésre azt a pénzt, amiből meg lehet rendezni ezeket a versenyeket. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm. Más? *(Nincs jelzés.)* Ha nincs, akkor én is mondanék két mondatot, utána átadom a szót. Az egyik: erre néhány gondolatot.

Nem véletlen az, hogy Vígh úrék nagyon komoly erőfeszítésben vannak az ügyben, hogy az említett problémákat, problémahalmazt kezelni lehessen, és azt gondolom, hogy ha a társasági adóról beszéltünk és annak lehetőségeiről, akkor vissza kell mennünk arra az időszakra, amikor azt mondtuk, hogy a létesítményfejlesztés, a létesítményüzemeltetés kérdésére is szeretnénk használni a társasági adó lehetőségét. Vígh úrék ez ügyben nagyon-nagyon komoly tervezőmunkát végeznek, hogy valóban a későbbiekben ez működhessen.

A magyar sportlétesítmények állapotáról lehet beszélni, tehát nem a Maty-éri pályáról, azt gondolom, hogy azt mindenki láthatja, hogy ha csak a Puskás stadiont vesszük elő, amiről beszéltünk az előző napirendnél, hogy ez ügyben baj van, az úszóknál azt gondolom, hogy amíg Budapestnek nem lesz egy normális fedett úszósportra alkalmas létesítménye, addig sok mindent mondhatunk, csak azt nem, hogy jól vagyunk ez ügyben. De ez egy jövőbeni kérdés, és egészen biztos vagyok abban, hogy a turisztika és idegenforgalom gondolatait ugyanígy ide kell majd csatolnunk a későbbiekben, hiszen egy-egy ilyen nagy verseny akár forrást is teremthet, akár pályázati pénzeket is hozhat. Tehát sok minden más lehetőség van ebben a dologban.

Azt gondolom, hogy most annak örüljünk, hogy ez a program megvalósul, és annak, hogy a Szövetség nagyon sokat tesz hozzá, mert ha most nincs itt ez a világbajnokság, akkor nincsenek azok a bevételek, amiből a későbbiekben segíteni lehet a pályafejlesztésekben, és nincs az a presztízs, ami miatt muszáj az államnak is mögé állni.

Tehát azt gondolom, hogy itt nagyon-nagyon összefüggenek a dolgok.

Egy másik gondolat. Öröm az, hogy a labdarúgáshoz ennyien értenek ebben a bizottságban, és majd' mindenki hozzászólt. A kajak-kenuhoz nem sikerült, pedig azt gondolom, amit Hoffman úr mondott, hogy jó lenne, ha a labdarúgás a többi sportággal egy kicsit többet kommunikálna, a többi sportág is megteheti ezt a labdarúgás felé, mert amit a kajak-kenu ma Magyarországon tud, azt nem sok sportág tudja. Mondhatnám azt is, hogy egy sem. Igazából ez az a sportágunk, amely eredményességében, hosszú távú, tartós eredményességében, szisztematikus munkájában igen-igen nagy példát tud mutatni minden területen, az edzők felkészültségében, a kiválasztásban, a gyerekek felkészítésében, a versenyzők felkészítésében, a sportág menedzselésében, a sportpolitikában és mindenben. Nekem volt egy szerencsés fél évem, egy évem, hogy tagja lehettem ennek az elnökségnek, és tudom mondani – most a Kosárlabda Szövetség elnökeként -, hogy nagyon-nagyon komoly munkát végez az elnökség.

Ha már itt vannak, akkor én ezt itt jegyzőkönyvbe mondanám, Baráth Etelenek, hogy aki ilyen csapatot tud felállítani, na, az nem semmi! És ha világbajnokok, olimpiai bajnokok veszik körül és segítenek mindenben, azt gondolom, hogy példaértékű. Arra pedig, hogy ez a világbajnokság itt lehet, legyen mindenki nagyon büszke. Ebben az évben ilyen rendezvény Magyarországon nincs. Most a jégkorongozók harcolnak a feljutásért, de az közel sem akkora rendezvény, mint ez a világbajnokság. A Forma 1-hez lehet mérni egyébként ezt a programot, a saját kategóriájában.

Azért mondtam, hogy a saját kategóriájában, Zsolt, nem beszélünk erről, mert az egy külön napirend lesz a későbbiekben.

Akkor a külön napirendhez mondanám, hogy elnök úr, hol legyen ez az újabb megjelenés a bizottság előtt, itt, avagy menjünk ki a helyszínre, és nézzük meg mondjuk a Maty-ért, mert az sem hátrány, ha mondjuk látják a bizottság tagjai, hogy hol dolgozik a sportág, mert lehet mondani, hogy miért a Maty-ér, de aki nem volt még ott, annak fogalma nincs egyébként róla. Nagyon szép, nagyon jó, nagyon rendben van, tehát jobb ezt ott a helyszínen megnézni. Én ezt javasolnám, ha elnök úr majd elfogadja, hogy odamegyünk és megnézzük, meghallgatjuk a sportágot.

Parancsoljon, elnök úr!

Dr. Baráth Etele válaszai

DR. BARÁTH ETELE, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség elnöke: Tisztelt Elnök Úr! Kedves Bizottság! Innen visszafelé válaszolnék. Azt gondolom, hogy meghívhatunk mindenkit a világbajnokságra, kedves képviselő urak, hiszen szerintem igazán akkor jó meglátogatni a pályát, amikor azon verseny van. Tehát ha az elnök úr megengedi, akkor ezt úgy kellene szervezni, hogy a világbajnokság idején legyen egy informális, olyan kihelyezett ülés, amelyik egyúttal némi kis élményt is jelent, és nem októberben, amikor ott már leáldozóban van...

ELNÖK: És aki rosszul viselkedik, beborítjuk a vízbe. *(Derültség.)*

DR. BARÁTH ETELE, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség elnöke: Ezzel szemben viszont egy hivatalos bizottsági ülésre boldogan meghívnanék, erre a bizonyos stratégiai megbeszélésre a bizottságot, itt van nem messze a Fehér háztól a székházunk, és ebben az évben 70 éves a Magyar Kajak-Kenu Szövetség, ami egy elég szép ünnep a mi életünkben. Tehát ha esetleg megtisztelne a bizottság minket, hogy az egész jövőre tekintettel meglátogat és ott kihelyezett ülésen beszélhetnénk meg a jövőt, az is egy szép program lenne. De tegyük ezt egy későbbi egyeztetés tárgyává.

Amire válaszolni szeretnék, az a létesítménnyel kapcsolatos ügyek. 1998-ban volt az első világbajnokság, amit ott rendeztünk, iszonyatosan nehéz anyagi körülmények között,

aztán borzalmas időjárési viszonyok közepette magát a versenyt. De akkor mi úgy terveztük a létesítményt, hogy az egy sokkal komplexebb, nagyobb befogadó képességű, más sportágak számára is házat nyújtó, területet nyújtó létesítmény lenne. Ott szállodától kezdve, tenispályáig, hadd ne soroljam fel, hogy mi minden szükségességét bizonyítottuk, ezek között van olyan, mint például egy medence, ami az evezős, kajak-kenu és más sportolók számára is elengedhetetlen fontosságú eszköz ahhoz, hogy felkészüljenek. Ezekből akkor sajnos, semmi nem történt meg, hosszú időn keresztül stagnált, és valóban egy-egy versenyhez igazodva lehetett előrelépni. Bár menet közben mi komoly támogatást kaptunk, elsősorban a vízügy részéről, mert magának a víznek, a víz partjainak a védelme, és annak a víznek „tisztába tétele” is egy 200-300 milliós nagyságrend, tehát az nem egy olcsó feladat.

A tisztelt képviselő urak biztosan tudják, hogy készült egy 1,3-1,5 milliárdos olyan alapvető koncepció, ami már lehetővé tette volna azt, hogy jóval nagyobb bevételek is jöjjenek erre a pályára. Tehát az üzemelési költségek folyamatában jelentős bevételekre lehet akkor szert tenni, ha erre alkalmas maga a létesítmény.

Sajnos, a gazdasági helyzetnek köszönhetően ezt nem lehet megcsinálni a maga komplexitásában. Tehát alkalmassá lehet tenni a pályát, még ilyen iszonyatos nagy munkával, rettenetes körülmények között megépítendő helyzetben alkalmassá lehet tenni, hogy a versenyt megrendezzük, de arra nem, hogy utána ez egy kvázi önfenntartó működésre képes területté váljon. Úgyhogy ez még előttünk áll, de akkor egy kis kitéréssel annyit hadd mondjak, és nem leszek hosszú, hogy az elnök úr, polgármester úr pontosan tudja, hogy azért Szolnok a második pályánk Magyarországon, ahol 10-20 milliós fejlesztésekkel is gondjaink vannak, hogy olyan nagy gépek legyenek, amiket normálisan lehet használni, hogy nézőtéri infrastruktúra legyen, tehát 3-5 milliós fejlesztésekkel sikerült szinten tartani, hogy a rozsdá ne egye meg adott esetben az épületet. Ha egyszer a sportág általános létesítményfejlesztései is napirendre kerülhetnének, akkor ott van a Szolnok, ott van a döbbenetesen szép és most nagyon sok vihart megélt Velencei-tó, hogy másról ne beszéljünk. Fantasztikus pályáink voltak, amelyek gyakorlatilag működtethetetlenek, de igazán a sportág legeslegkomolyabb nehézsége hosszú távon, hogy a vizeink egyre kevésbé alkalmasak, és ezen belül a Duna egyre kevésbé alkalmas arra, hogy gyerekeket meg lehessen tanítani kajakozni. Az ottani forgalom miatt azon a helyen, ahonnan Gyulay Zsolt kétszeres olimpiai bajnok kinőtt, a Dunakanyar, nem mernek edzők levinni gyerekeket a vízre, mert a hullámok a sziklákra csapják ki őket, és egyszerűen nincs hol tanítani, nevelni. Ebből adódóan az, hogy mesterséges pályák jöjjenek létre, a világon mindenhol az egyetlen igazi útja a sportág fenntartásának.

Nagyon örültem ennek a hozzászólásnak, ami, arról szólt, hogy megkaptuk azt a támogatást, és ezt valóban köszönjük szépen, ami ennek az évnek a rendezéséhez és a pályához szükséges. Ez egy fantasztikus nagy dolog, és nagyon-nagyon jó volna előrettekinteni. Annyit hadd tegyek hozzá még a Zsolt által elmondottakhoz, ami minket is megdöbbsentett, mint szám, és ezzel fejezném be, csak hogy ennek a sportágnak a létezését a világban jobban értsük, hogy a Nemzetközi Kajak-Kenu Szövetség áttekintése alatt álló különböző, a kajak-kenuban szereplő sportágakhoz - a tengeri kajaktól a dragonig, tehát a sárkányhajóig terjedően, hegyvidéki és mindenfajta más, vadvízi evezésekig - 50 millióan tartoznak. Itt nem arról van tehát szó, hogy ez egy speciális magyar sportág, amit érdemes támogatni, hanem az egész világon robbanásszerűen fejlődő sportág, hiszen a szabadidő növekedésével, a környezetkultúra növekedésével együtt egyre több gyerek tanulja meg, aki megmarad családként, használja a vizeket, és ez egy fantasztikus dolog. Amiért mi tulajdonképpen igazán küzdünk, ez tehát egy kicsit, azt mondom, olyan elhivatott célkitűzés, ami Magyarországon is, a gyermekek iskolákon keresztüli oktatásán át befogva, valóban legyen egy vízén járási képesség, és tanulják meg a környezetet jól használni. Köszönöm szépen. Bocsánat, ha hosszabb voltam. A létesítmény egy fantasztikus fontos dolog, mert

anélkül nem létezhet a sportág hosszabb távon, és ami most megtörtént, az nagyon fontos előrelépés, de azt gondolom, hogy Vígh úrék mindent megtesznek a jövőben annak érdekében, hogy a többi pályánk is hasonló fejlesztésen mehessen keresztül. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Azt gondolom, hogy akkor teljes körű a tájékoztatás, érthető és látható, hogy a sportág jóval mélyebben gondolkodik a jövőjéről, mintsem egy ilyen világbajnokság. Ez egy nagyon-nagyon fontos rész. Ha javasolhatom, a Duna-stratégiánál és a hozzá kapcsolódó tiszai stratégiai kérdéseknél akár ezek a dolgok, amiket elnök úr mondott, felvetődhetnek, hiszen mondjuk, a Tisza holtágai nem annyira kihasználtak, mint kellene, a tavaink egész biztos jobban használhatóak, és biztos, hogy sokan örülnének a biztonságos vízi sportolási lehetőségnek. Egészen jól használható egyébként a többi rész, tehát a sárkányhajótól a vízi turizmusig sok minden, ami aztán utána adhatja az utánpótlást is akár vagy a sportág elfogadottságát. *(Jelzésre:)* Tessék, elnök úr! Utána befejezzük.

DR. BARÁTH ETELE, a Magyar Kajak-Kenu Szövetség Elnöke: Csak hogy a bizottság értse, hogy a helyzet azért nem ilyen nagyon egyszerű. A Duna-stratégia nekem... Biztos senki nem tudja, nem is érdekes, én most az európai gazdasági és szociális bizottságban vagyok elnökségi tag, és az egyik feladatom a Duna stratégiával kapcsolatos. Egy olyan fél mondatnak a beszúrása, ami a vizek védettségére is vonatkozik, a partok védettségére is vonatkozik, gyakorlatilag szinte lehetetlen. Oly mértékű lobbik működnek más területeken - egyet hadd emeljek ki, a hajózást, a legkeményebben -, hogy azt elintézni, hogy a Duna egyik ágában van egy erősebb hajózás, de a másik ágban jobban védjük a partokat, hogy le lehessen menni a partra, ennek a mondatnak a beszúrása több hetes vitának az eredménye, tehát nem olyan nagyon szabad még az európai kultúra, sajnos, hogy megértse, hogy milyen jelentősége van ennek.

ELNÖK: Köszönöm szépen. Ezért mondtam, mert tudtam, hogy elnök úr ebben nagyon benne van; hátha mi is tanulhatunk. Köszönöm szépen. Köszönöm a tájékoztatót. Ígérhetem, hogy ott leszünk a versenyen; javaslom, hogy minél többen legyenek ott, utána pedig átbeszéljük, hogy a következő találkozónk hol legyen, mint legyen. Köszönjük szépen.

Egyebek

Tisztelt Bizottság! „Egyebek” napirendi pontok nincsenek. *(Szilágyi György jelentkezik.)* De most már vannak. Alelnök úr!

SZILÁGYI GYÖRGY (Jobbik): Kettő nagyon rövid, gyors dolog. Az egyik az, hogy ha már itt folyamatosan a sportlétesítményekről beszélünk, szeretném javasolni, hogy ha jól tudom, akkor az RSK-tól is van egy meghívásunk esetleg egy kihelyezett bizottsági ülésre. Javasolnám, hogy valamikor vegyük igénybe ezt a meghívást, és legyünk képpen a sportlétesítményekkel kapcsolatosan.

A másik pedig, hogy ismét felhívnám a figyelmet a bizottság elmaradására az albizottságokkal kapcsolatban, hogy tegyünk már valamit. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Rendben. Akkor erre válaszolnék: Vígh urat kérném, hogy egyeztesse a bizottság titkárságával, hogy mikor, hova, miképpen menjünk. Tamás is itt van, ő is hallotta, tehát meg fogjuk oldani. *(Jelzésre:)* Tessék parancsolni!

ZAKÓ LÁSZLÓ (Jobbik): Köszönöm. Az „egyebek” napirendi ponton belül szeretném kérni elnök urat, alelnök urat, hogy tegyen lépéseket Bánki Erik elnök úrnál, hogy

a bizottsági elnöki értekezleten, ami a következő heti plenáris ülés előtt lesz várhatóan, tegyen javaslatot arra, hogy a fél országot megbolydító nyerőgépadó- vagy játékgépadó-emeléssel kapcsolatban beterjesztésre tervezett törvényjavaslatot a mi bizottságunk tárgyalja. Egyben kezdeményezem, hogy kérjünk tájékoztatást a következő bizottsági ülésen a tekintetben, hogy mi igaz abból, amit tegnap 18-20 nyerőgép-üzemeltető kocsmáros, vendéglátóegység-tulajdonos küldött szét szerintem minden parlamenti képviselőnek. Engem ezt megelőzően megkerestek ebben érintett vállalkozók. Egyszer ezt a kört már lefutottuk, akkor nyílt titok volt, hogy mi volt a háttérben, amikor ezt szerették volna szigorítani. Most én a magam részéről vakon puhatolódzom a kérdést illetően, nem tudom, hogy mi áll a háttérben, csak annyit tudok, amit több helyről megerősítettek, hogy 60 ezer család érintett ebben a kérdésben. Ha ez a tervezett törvényjavaslat - amiről szólnak a hírek, amiről keveset tudunk - megvalósul, akkor ennyi családot fog hátrányosan érinteni az elfogadott törvényjavaslat, de hangsúlyozom, nem sokat tudok, tájékoztatást szeretnék kapni, és szakbizottságnak tartom magunkat, mint turizmusbizottság. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Én is azt gondolom, hogy jó, ha mi is beszélünk róla. Nem tudom, a háttérről mit gondol, képviselő úr, én azt látom a Szerencsejáték Zrt. beszámolóiból, hogy nem igazán jó irányba megyünk a szerencsejáték illetően vonulataival a nyerőautomaták kérdésében. Amit én látok, hogy az érintettség nem kicsi, főleg abban a körben egyébként, akinek még pénze sincsen ahhoz, hogy a játékgépeket használja, ráadásul a gyerekek is nem kevésbé szoktak rá, tehát ennek van egy ilyen háttere.

Az, hogy 60 ezer embert érint vagy nem érint: ha emlékeznek képviselőtársaim a dohányzás elleni törvényjavaslatra, mindenki rohangászott fűhöz-fához, hogy igazából ki milyen hiányt, hátrányt, nem tudom, mit fog szenvedni, és bebizonyították az uniós országok, visszamenőleg öt évre, ahol bevezették, hogy mindenki jobban járt vele. Én nem vagyok biztos benne, hogy ez nem ugyanígy van, sőt biztos vagyok benne, hogy ez ugyanígy van, és az, hogy kialakul, hasonlóképpen, mint a drogfogyasztásnál egyébként... *(Vincze László: Függőség.)* Igen, a függőség borzasztó mértékű tud lenni. Nyilván járjuk körbe, és beszéljünk róla, mert itt most polemizálhatunk rendesen, és én is ezt fogom javasolni, hogy hozzuk ide.

ZAKÓ LÁSZLÓ (Jobbik): Elnök Úr! Életemben egy forintot nem dobtam nyerőgépbé, nem vagyok függő, teljesen kívülálló vagyok, ugyanakkor ne felejtjük el, hogy az ilyen beteg emberek - mert ők már betegek - a szigorítás után akkor a lottózókban fognak a kaparós sorsjegynél sorba állni, tehát az állami monopólium megvan. Ne most folytassuk le a vitát, én csak kezdeményezem, hogy tárgyaljunk róla. Köszönöm szépen.

ELNÖK: Igen, értettem. Van-e másnak „egyebek” hozzáfűznivalója? *(Nincs jelzés.)* Köszönöm az aktív és hatékony részvételt; befejeztük.

(Az ülés befejezésének időpontja: 11 óra 49 perc)

Szalay Ferenc
a bizottság alelnöke

Bánki Erik
a bizottság elnöke

Jegyzőkönyvvezetők: Ipacs Tiborné és Várszegi Krisztina